

Tengernek Csillaga

Mária korának lapja

2010. márc.–ápr.
XV/2. szám

Ára: 290,- Ft

Fertőszentmiklós – kegyzsobor

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: Bocsa József, piarista*

Tartalomjegyzék

A Szűzanya különleges megjelenése Egyiptomban	1
J.H. Newman: Feltámadásunk Krisztussal	3
Húsvét	5
Török József: „Pap vagy te mindörökké...”	7
XI. Piusz pápa: A katolikus papságról	14
Imádság a Szentatyáért.....	16
Szívizzommá változott Oltáriszentség.....	17
Magyarország Szent József országa.....	18
Imádság Szent Józsefhez.....	20
A Szeretlángról.....	21
A Szeretláng lelki napló teológiai vizsgálata	22
M. Florian nővér híradása egy tényről: A titokzatos lépcső.....	27
Cañizares bíboros gondolatai: A liturgia életre keltése	29
A reform reformja	31
Máriakegyhelyek	
Fertőszentmiklós	33
Mária kora	
Don Stefano Gobbi levele a Máriás Papi Mozgalom országos és körzeti felelőseihez ...	34
A szentmise, mint meghívás vendégségbe	39
Postaládánkból	42
Rózsafüzér	
Mária iskolájában	43

Utolsó vacsora

*Kezében megtörik az ostya.
Az arca ólomszürke már.
(Szétzilált ágyán Mária töpreng:
Merre jár, ajaj merre jár?)*

*Judás éjsötét szemébe
Kapzsi vágyak karvalya ül ki.
(Mária sóhajt csöndesen;
Fájdalmas áldás Jézust szülni.)*

*Bizony mondom, az Atyához megyek,
Mielőtt a Vigasztalót hoznám –
(Mária susogva fohászkodik:
Vezérelj haza hozzám!)*

*Fáklyások lopóznak a hegyre,
Az olajfák furcsán összesuhognak...
(Mária egyedül sirdogál:
Mi lesz holnap?)*

*Hirtelen bugó szélvihar hördül,
A Cedron morajlón felrián –
(Mária belesikolt az éjbe:
Meghal, meghal a fiam!)*

Dsida Jenő

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.
Internet: www.tengernekcsillaga.hu
E-mail: stella-maris@freemail.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Szent József lépcsője,
„A titokzatos lépcső”

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

A Szűzanya különleges megjelenése Egyiptomban

A középső kupola fölött tűnt fel aranykoronával a fején, tiszta fehérbe és kékbe öltözve, teljes magasságában egy fénypalásstal körbevonva. A templom tetején álló keresztek fényesen ragyogtak, ahogy az alakzat az épület kupolái és ikertornyai közt lebegett

Csütörtök éjjel (2009.12.11-én), valamivel éjfél után, a warraqu-i biztonsági őrok egy különleges fényjelenségnek voltak tanúi, mely a Szűz Mária és Mihály arkangyálnak szentelt kopt templom fölött lebegett. Erre az izzó fényességre, amely elhalványította a közvilágítást, figyelmes lett az egyik kávézóban üldögélő muzulmán baráti társaság. Érdeklődve felnéztek, közülük ketten úgy látták, hogy a fény egy női alakzat formáját ölti fel. Pár kopt járókelő rögtön a szeretett Szent Szűzzel azonosította a jelenséget. A középső kupola fölött tűnt fel aranykoronával a fején, tiszta fehérbe és kékbe öltözve, teljes magasságában egy fénypalásstal körbevonva. A templom tetején álló keresztek fényesen ragyogtak, ahogy az alakzat az épület kupolái és ikertornyai közt lebegett. A jelenés péntek hajnali 1 órától 4-ig tartott. Gyorsan híre ment a dolognak, az emberek a mobiltelefonjaikkal felvételeket készítettek, izgatottan hívták szeretteiket, hogy megosszák velük a hírt a különleges eseményről. Ennek köszönhetően a tömeg gyorsan felduzzadt a téren. Értesítették a papokat is, akik már régen hazamentek de a hír hallatára rohantak vissza a templomhoz, hogy ellenőrizzék az esemény valóságát. A Gízai Biztonsági Hatóságok gyorsan felmérték a helyzetet és a terület kordonnal való bekerítését sürgették a tömeg védelmére és a rend fenntartására. A következő órákban örült izgalommal terjedt a hír, hogy a Szent Szűz megjelent. A Világosság Anyja. (Mother of Light- light=fény)

Érdekessége a dolognak, hogy muzulmánok kezdték el elsőként terjeszteni a jelenés hírét. Nem véletlen, hogy a Szent Szűz a következő mondja Lukács evangéliumában: „Mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék” (Lk 1,48)

Emberek ezrei vették körbe a templomot. A decemberi csípős hideg ellenére a tömeg másnap reggelig letáborozott, néhányan kijebb tábortüzeket gyújtottak, hogy felmelegedhessenek. Folyamatosan himnuszok és imák töltötték be az éjszaka levegőjét a Szent Szűz tiszteletére. ***A tömegben egyaránt jelen voltak muzulmánok és keresztények, elfátyolozott hölgyek egymás mellett a fedetlenekkel, mind résztvevői az új jelenésnek.*** Hajnali egy óra körül egy fényes galambot vettek észre a templom kupolái fölött repülni, majd a tornyon landolni. Hirtelen egy örömteli kiáltás hallatszott: „A Szűz,

a Szent Szűz megjelent!” Emberek százai csoportosultak vastag ruhákba öltözve a szomszédos háztetőkön, és kapcsolódtak be az utcán gyülekező ezrek éneklésébe: Ó Szent Szűz, Világosság Anyja, jöjj el hozzánk mindig!

Watani, a cikk írója beszélt Giza érsekével Anba Theodosius-sal, aki elmondta, hogy dec. 11-én éppen Alexandria délnyugati részén tartózkodott a Mar Mina kolostorban Maryut-ban, amikor telefonon kereste őt a waraq-i templom papja, hogy értesítse Szűz Mária megjelenéséről. Az érsek óvatosságra intett, mivel képtelenség lett volna bármiféle nyilatkozatot kiadni addig, amíg nem lesznek teljesen biztosak abban, hogy valóban a Szent Szűz jelent meg. Tájékoztatták Shenouda pátriárkát Amerikában, aki telefon kapcsolatban velünk együtt követte tovább az eseményeket. Végül, amikor biztossá vált, hogy a Szent Szűz jelent meg ezrek szeme láttára, kiadtak egy hivatalos nyilatkozatot az eseménnyel kapcsolatban.

Az egyik szemtanú (Maher Nazmy) gondolata a jelenés okáról: „Isten közelebb akar minket warraqiakat vezetni magához. A legtöbben kereskedők, kézművesek vagyunk. Rá már nem marad időnk, túlságosan elfoglal minket a megélhetésünk. Amióta a Szent Szűz megjelent, a templom telve van az imádkozókkal.”

A warraq-i templom papja Daoud Ibrahim a következőket mondta a cikk írójának: „A jelenés a béke üzenetét hordozza, felhívás a kiengesztelődésre.” „Mihelyst tudomást szereztünk az eseményről, értesítettük a püspökséget, ők pedig III. Shenouda pátriárkát, aki éppen az Egyesült Államokban volt orvosi vizsgálatokon. Az Egyház nagy gonddal regisztrálta és dokumentálta az eseményt, a szemtanúk számával, fényképekkel és videofelvételekkel együtt.

Cikk írói: Victor Salama- Nader Shukry, fordította: Fekete Zsuzsa

A Tengernek Csillaga VI/1. számában (22-24. o.) ismertettük a Szűzanya korábbi, 1968-ban, Kairó külvárosában, Zeitounban lezajlott jelenés sorozatát. – a szerkesztő (lásd: www.tengernekcsillaga.hu)

Keresztre feszített Jézusom!

Ószinte, mély bűnbánattal csókolom meg tövisektől sebzett szent Fejedet.
Szeretből szálljon hozzád minden mai gondolatom!

Ószinte, mély bűnbánattal csókolom meg szent Válladat.

Szeretből vállalom el minden mai keresztemet!

Ószinte, mély bűnbánattal csókolom meg szent Szívedet.

Szeretettől visszhangozzék szívem minden dobbanása!

Őszinte, mély bűnbánattal csókolom meg szent Kezedet.

Szeretettel szolgállok ma minden egyes jótetemmel!

Őszinte, mély bűnbánattal csókolom meg szent Lábadat.

Szeretettel követlek ma, vezess Uram országodba! Ámen.

Feltámadásunk Krisztussal

J.H. Newman

Szent lelkek a maguk saját útján járnak. Ők feltámadtak Krisztussal s olyanok, mint azok az emberek, akik a hegyet megmászva már a hegycsúcson pihennek. Lábaik alatt minden zsvivaj és zsbongás, köd és sötétség, de fenn a hegyormon csend van, oly nyugodt és derűs, oly tiszta és világos, oly ragyogó és mennyei, hogy úgy tűnik fel nekik, mintha odalent a világ zaja már nem is tombolna s árnyék és homály nem is lenne.

Egyáltalában nem gondolom azonban, hogy vallásos lehetne valaki, aki kötelességeit a világban elhanyagolja. De a vallásos ember belső és igazi élete túl van azon a határon, amit mások látnak, vagyis mint az Írás mondja: „Az ő életük el van rejtve Krisztussal az Istenben” (Kol 2,3). Krisztus bizonyára maga is működik állandóan, miként Atyja működik, s azt akarja, hogy mi is „dolgozzunk, míg nappal van”. Mind e mellett azonban mégis igaz, hogy az Atya és Fiú láthatatlanok, hogy kifejezhetetlen kölcsönös egységben élnek, s hogy semmiféle függőségben sincsenek e föld halandó dolgaitól. És így a mi korlátolt határaink között nekünk is az Ő isteni példájuk szerint kell élnünk, közösségben Velük, mintha a hegynek a csúcán lennénk, miközben mégis teljesítjük kötelességeinket azzal a bűnös és istent-felejtett világgal szemben, mely a lábaink alatt fekszik.

Krisztus felemelkedett a magasba, nekünk fel kell emelkednünk Vele. Elment a szemünk elől és nekünk követnünk kell Őt. Az Atyához ment, rajta kell lennünk nekünk is, hogy új „életünk rejtve legyen Krisztussal az Istenben”.

A mi megdicsőült Megváltónk minden tanítványának kötelessége és kiváltsága tehát Vele együtt felmagasztaltnak és átszellemültnek lenni: gondolataival, indítékaival, törekvéseivel, kívánságaival, hajlamaival, imáival, dicséreteivel és könyörgéseivel a mennyben élni, ha még a testben időzik is. Olyannak látszani, mint más emberek, más emberekhez hasonlóan szerényeknek lenni, elmerülni a tolongó tömegben, sőt talán, mint más emberek, megvetettnek és elnyomottnak is lenni, de a világ által nem ismert adományként a Legfőbbel mégis titkos összeköttetésben lenni, Krisztussal

az Istenben rejtett életet élni. Az Emberfia egész földi idején csak külsőleges cselekedeteivel volt itt, lélekben a mennyben volt... a szentekkel és angyalokkal, az Atyjával, ki szeretett fiának nyilvánította és a Szentlélekkel, ki reá szállott. Ő volt „az Emberfia, ki mennyben vagyon” és „volt ennivalója, melyről mások nem tudtak” (Ján 3,13; 4,32).

És ilyennek kell a magunk mértéke szerint nekünk is lennünk, a látszat és a valóság szerint is, ha az Övéi vagyunk. „A mi egységünk legyen az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal” (1Ján 1,3), de ami ezt a világot illeti, kis jelentőségűek lehetünk. „Nem ismer minket a világ, mert nem ismeri Őt” (1Ján 3,1)... Senki sem tud vallásos fejlődésünkről, Istenhez fordulásainkról, a kegyelemben való növekedésünkről, haladásunkról valamit, csak az Isten maga, ki titkosan az oka mindezeknek.

Krisztus „meghalt, mi több, fel is támadt, az Isten jobbán van s közben is jár érettünk” (Róm 8,34). Csodálatos dolgok történtek, míg a világ látszólagosan a szokott útját járta... Az emberek a hegy lábánál vonultak, s nem törődtek azzal, ami az ormon történt. Nem fogták fel, hogy egy másik, csodálatos, e világgal ellentétes világrend fejlődött tovább e világ fátyla alatt. Így volt akkor, így van most. A világ nem látja Isten szentjeinek titkos egységét, imáikat, hálaadásaikat, közbenjárásaikat, ők azonban mégis élvezik a szentek kegyelmi adományait: a tudást, örömet és erőt, mit nem tudnak megérteni vagy leírni, és ha tudnák sem akarnák. „Milyen nagy, Uram, kegyeséged, melyet azoknak tartogatsz, kik félnek téged, melyet azoknak megmutatsz, kik hozzád menekednek, szeme láttán az embereknek.” (Zsolt 30,20) Aggodalomban vannak? „Megoltalmazod őket arcodnak oltalmában emberek ármánya elől, elrejtjed őket sátorodban marakodó nyelvek elől.” (Zsolt 30,21) Csalódnak? „Örömet adtál szívembe nékem, nagyobbat, mint bornak, búzának bőségében.” (Zsolt 4,8) Lenézik őket a szerencsések? „Kiknek fiai – mondja egy másik zsoltár – dúslakodnak és kicsinyeikre hagyják, amijük megmarad. De én igazságban látom meg képedet és arcoddal lakom jól, mikor felébredek.” (Zsolt 16,14-15) Kétségbe esnek? A zsoltáros megvigasztalja őket: „De én mindig veled leszek: megragadtad jobb kezemet; tanácsoddal nekem utat mutatsz s a dicsőségbe majdan befogadsz. Mert mim van nekem kívüled az égben? S ha veled vagyok, nem kell a föld nékem. Testem, szívem bár széteyénessen: Isten az én szívem sziklája és mindörökre osztályrészem.” (Zsolt 72,23-26) Veszedelemben vannak? „A Fölségesnek lakozol oltalmában, és a Mindenhatónak nyugoszol árnyékában: ...ezrek hulljanak bár oldaladon és tízezrek jobboldon.” (Zsolt 90,1,7) Így megelégedettek tartózkodás nélkül minden szükség ellenére, megtalálják a bőséget Abban, kiben éle-

tünk nyugszik. Mert „háza kövérén őket hizlalod, gyönyörűséged patakából itatod. Mivel az élet kútfője tenálad, világodnál látunk világosságot.” (Zsolt 35,9-10). Így azután ki tudnak törni a dicséretben: „Áldást mondj, én lelkem az Úrnak! Én egész bensőm az ő szent nevének... Ő megbocsátja minden vétked, és meggyógyítja minden gyengeséged. Megváltja pusztulástól életed, kegyelemmel és irgalommal koszorúz tégedet. Javakkal jóllakatja életed: s mint a sasé, megújul ifjúságod.” (Zsolt 102,1,3-5)

Fordította: Salacz Gábor

Húsvét

Minden tavasznak ékessége Húsvét
hoz el az ünnep szent áhítatát,
mikor felvillan Krisztus dicső szárnya,
s kihajt a remény, a büszke termő ág!

Veled mégis elérjük a boldogságot,
ami után ősidők óta áhítózunk,
szívünket kivesszük a bűn zord kezéből,
és leborulva Neked áldozunk!

Ünnepek között nagy hegy, szent Húsvét,
te hozod énekelve örök malasztod,
nem nézed senki arca színét,
az üdvösséget tiszta szívvel osztod,

hisz az ősköd hordanépei óta
vágunk mindnyájan a szeretetre,
hogy viszályaink véget érjenek,
s ránk áradjon az Úr kegyelme,

most egyetlen Fia kinyitotta előttünk
a mindentitkok kemény zárait,
s a reményt lelkünkbe bebocsátja
igaz segítőnk a drága hit...

Aszódi Imre

Ima ellenségeinkért és oltalomért

Az ausztriai Klagenfurban élő Lamberger Antóniának mondta a Mennyei Atya: Ti, a végső idő emberei sok támadásnak vagytok kitéve. Ezek még növekedni fognak oly módon, hogy segítségem nélkül csaknem reményvesztettek lennétek. Ez okból egy tanítást akarok adni nektek, hogy hogyan tudjátok mindezeket a támadásokat az Én kegyelmemmel könnyen elhárítani. Halljátok: Aki ellenségeiért imádkozik, az elveszi a lehetőséget tőlük, hogy ártsanak neki. De lélekben és igazságban kell értük imádkoznotok (nem csak a szavakat kimondva!). Csak az ilyen imának van hatalma legyőzni a sötétséget. Így imádkozzatok:

Mennyei Atya, küldd le szeretett Fiaddal, Jézus Krisztussal, a mi Megváltónkkal és Boldogságunkkal szent atyai szeretetedet a sötétség minden terjesztőjére, hogy általa megtérjenek, vagy saját területükön maradjanak!

Atyánk, küldd le atyai szeretetedet, hogy mindazt, aki üldözni akar minket, vagy elárulni, vagy más rosszat forral ellenünk, jelenléted megakadályozza terve véghezvitelében! Küldd le szent szeretet-tüzedet minden hazugra, rágalalmazóra, képmutatóra, hogy helyesen ismerjük fel őket, és meg tudjuk védeni magunkat velük szemben! Atyánk, áraszd ki szeretetedet minden bűnözőre, az erőszak, a gyilkosság, a vak hatalomvágy eszközeire, hogy ne tudjanak nekünk és az emberiségnek ártani! Atyánk, bocsásd le szent szeretetedet, mint villámot a földre, ha gyilkosok vonulnak majd át a világon, és rosszat akarnak tenni minden népnek!

Atyánk, légy akkor velünk, légy a mi védelmezőnk, a mi vezetőnk. Légy a mi oltalmunk, erőnk és erősségünk! Atyánk, áraszd szent atyai szeretetedet minden népre! Töltsd el őket szent tüzeddel, hogy felismerjék az idő veszedeelmét, melyet az ősi kígyó ravaszága okozott! Atyánk, légy mindenütt az igaz parancsoló! Parancsolj a sötétségnek, hogy távozzék és kerülje az embereket! Atyánk, Te legjobb Atya, tedd, amit atyai szereteted jónak, igaznak és üdvösnek talál! Ámen.

Gyermekeim, el tudjátok képzelni ezeknek a szavaknak a hatalmát, ha tiszta, odaadó, szerető lélekből száll Hozzám? Bizony mondom: egy lélek, aki szívből könyörög Hozzám, erősebb, mint egy egész hadsereg ördög! Mert Én vagyok az ereje, és eléje sietek seregeimmel. Ti nem imádkoztok ellenségeitekért, ezért vagytok nekik, az ő önkényüknek kiszolgáltatva. Ti magatok vagytok ebben a hibásak! Gyűlölitek, rágalmaztatok ellenségeiteket és félték tőlük (akiket nem ismertek), el akartok bűjni előlük. De Én azt mondom: imádkoz-

zatok értük, hogy kiáraszsam rájuk atyai szeretetemet, és meg fogom tenni! Könyörögjetez Hozzáz akaratom szerint, akkor ellenségeitek tehetetlenek lesznek veletek szemben. Én szabaddá tettelek titeket, és ezáltal egészen a kezembe vettelek. Mondom nektek: Aki ellenségeiért, rágalmazóiért, és akik rosszat tesznek neki, nem imádkozik szavaim szerint, az jajveszékelní fog a szorongatás óráiban, mert tehetetlenül ki lesz szolgáltatva szoknak a hatalmaknak, akik kivonultak, hogy az emberiség nagy részét elpusztítsák. Legyen ez az ima számotokra egy mentőhorgony az eljövendő bajok idején. Ámen.

„Pap vagy te mindörökké...”

Török József

Diákkorom imakönyvében, amelyet a híres piarista páros, Sík Sándor és Schütz Antal állított össze gimnazisták részére, ma is ott lapul egy feliratos, pontosabban zsolttáridézetes szentkép, s rajta áll cirkalmas gót betűkkel a 109. zsolttár egyik sora: „*Pap vagy te mindörökké, Melkizedek rendje szerint!*” Szűk évtizeden át tettem ide-oda az imádságjelző lapot, mígnem egy esős októberi vasárnap estén ott találtam magam a budapesti Egyetemi-templomban, félszáz hasonló korú fiatalember között, az esti zsolozsmán, az énekes vecsernyén. Amikor illő térdhajtás után negyvenöt reverendás kispap és négy még civil ruhába öltözött társam után utolsónak hagytam el a templomot, a sekrestye felőli bejáraton át a vacsora színhelyéül szolgáló refektórium felé, egy ötvenes éveit elején járó, délceg, kissé őszülő férfira lettem figyelmes, aki a szenteltvíztartó mellett állva azzal foglalatzkodott, hogy a kezében levő breviárium szalagjainak oldalt kilógó végeit gondosan fölhajtsa a fekete bőrrel bevont tábla alá, úgy középtájon, majd a zsolozsmáskönyvet becsúsztatta abba a fekete, vászonbetéttől harmonikázó tokba, amely félreismerhetetlenül jelzi tartalmát, s utal arra, hogy gyakran, naponta többször forgatott könyvet rejteget magában, s óv az időnek előtti kopástól, ami éppenséggel a rendszeres használat miatt veszélyezteti annak állagát. Könyvszerető lévén, aki kedves könyveit sötétben, a pusztá kötésről, esetleg mindössze a papír minőségéről, a betűkarakterek esetleges domborulatáról is felismeri, érthető módon odafigyeltem erre a megszokott, mégis gondosan kivitelezett, apró cselekmények egymásutánjából álló tevékenységre, amelynek kivitelezője szemét a könyv letétele után a templom homályában világoskodó örökmécses lángjára emelte, majd lassan, egyenes derékkal térdet hajtott, olyan összeszedetten, sőt áhítattal, amint azt valaha, tíz-tizenkét évesen, ministráns korában tehetette.

Emlékek, példaképek

A szemináriumban és a Hittudományi Akadémián töltött első napok élményei rövid időre kitörölköztek emlékezetemből ennek a kispapokkal együtt zsolozsmázó férfinak a képét, s amikor – igaz, még világi ruhában – a legelső, kispapként megélt szombat estéjén a kápolnában a *Salve Regine* antifóniát együtt énekeltük, olyan békésnek tűnt az intézmény, biztonságot adónak a közösség, melynek tagja lettem, hogy szinte kirajzolódott előttem a szentkép zsoltáridézete: „Pap vagy te, mindörökké...” a legtermészetesebbnek tartottam, hogy hivatásomat elfogadva öt éven át készülök arra a feladatra, amelyet Jézus apostolainak adott: „*Menjetek..., ezt cselekedjétek...*”

Vasárnap délelőtt 11 órakor kezdődő konvertmisére gregorián-énekekkel készültünk a földszinti nagyteremben, majd illő csendben átvonultunk a templomba, ahol minden megilletődöttségem és összeszedettségem ellenére azonnal észrevettem az előző vasárnap este könyvét féltő gonddal eltevéő férfit, ugyanazon a helyen, a szenteltvíztartó mellett, kezében némileg vasosabb könyvvel, amiről azonnal lerítt, hogy misszálé, de nem a Szunyogh Xavér-féle, hanem valami más kiadás, föltehetően csak latin változat. Az illető abból követte a magyarul felhangzó imádságokat, olvasmányokat. Néhány hét múlva az elsőévesek – közöttük jómagam –, reverendát öltöttünk, s az egyenruha jótékonyan segített minket beilleszkedni a közösségbe, a kispapélet ünnepi vagy éppen hétköznapi eseményeinek részeseként. A zsolozsmák és a konvertmisék állandó résztvevőjére nemigen gondoltam, annyira természetes volt jelenléte, mígnem egy vasárnap a helye üresen maradt. Két idősebb kispaptestvérem ezt fölfedezvén, összesűgött: a professzor biztosan beteg, ha nincs itt, mert nélküle szinte elképzelhetetlen az Egyetemi-templomban olyan liturgia, amelyen a kispapok is jelen vannak. A mise után megkérdeztem társaimtól, ki ez a hívő? Azok készséggel osztották meg ismeretüket: világi ember, családos, aki az egyetemen diplomatikát tanít, és jó barátja a nagyhírű, öreg bencés professzornak, a közkedvelt Póli bácsinak. Ez még nem adott választ arra az önkéntelenül is fölmerülő kérdésre, hogy miért jön mindig a kispapok miséjére, és miért nem az idős barátja által végzett szentmisén vesz részt?

Évekkel később tudtam meg az igazi okot: valaha ő is kispap volt, igaz, nem Budapesten, a Központi Szemináriumban. A premontrei rend fehér reverendáját hordta, s novicius évének leteltével a jászóvári prépost Rómába rendelte, hogy ott folytassa teológiai tanulmányait. Négy év után, a diakónussá szentelődése előtti nyáron hazajött, s előljárói meglepetésére kilépett a rendből. Nem sokkal ezután házasságot kötött, majd diplomával a zseb-

ben a közeli Egyetemi Könyvtár tisztviselője lett az ún. tudományos olvasóteremben, a hazai kódexkutatás egyik műhelyében. Ettől kezdve – s ennek kispapéveinek már majdnem két évtizede volt – nem a lakásához közeli, budai templomba járt, hanem vasárnaponként is átsétált a Gellért-hídon, vagy ha esett, fűjt, havazott, átvillamosozott, és nem mulasztott el egyetlen szentmisét sem. Akkor, kispapfővel azt mondtam magamban, hogy részéről mindez csak nosztalgia, sőt szentimentalizmus, ifjúkorát akarja felidézni, azokat a derűs, római vasárnap-délelőttöket a szikrázó kék égbolt alatt, amelyeken néha-néha a Szent Péter-bazilikában még az „angyali pásztor”, XII. Piusz pápa alakja is fölsejlett a hordszék magasából vagy a Berninibaldachin alatt álló oltár elől-mögül. Az Egyetemi templomban bemutatott első szentmisémen az írástörténet komoly tudományának professzora ott volt megszokott helyén, s utolsóként jött elélem az újmiséis áldásért. Ekkorra már többet is tudtam róla, s ezt követően tíz esztendőn át hetente találkoztunk. Igaz, hogy csak történelmi meg egyháztörténelmi kérdésekről beszélgettünk – fiatal éveiről soha! –, mégis megtudtam a valódi indokot, miért ragaszkodott a konvent-misékhez, zsolozsmához. A végleges elköteleződése előtti meghátrálásában elutasította ugyan a hivatását külsőleg és hivatalosan, de azt szíve-lelke mélyéből soha nem tudta kivetni. Családos volt, nevelte, majd szárnyukra bocsátotta gyermekeit, s közben mondta mindennap a zsolozsmát, annak minden óráját, a zsinat előtti rendtartásban, időbeosztásban. Végezte a Jegyes, az Egyház imádságát családjáért és az egész Egyházért, az egész emberiségért. Mindebből külső szemlélő nem látott semmit, mert „kamrájába” gondosan elzárkózott. Csupán annyit árult el egyszer, hogy mindennap végigimádkozza a rózsafüzért. A sok imádság, a komoly lelkiélet, néhány pappal ápolt barátsága azonban nem jelentett menedéket a különböző kereszttek elől, melyeket néha kifakadva – de nem lázadva! – néha erőtellenül – de nem azoktól menekülve – viselt, hordozott, vagy éppen csak vonszolt, mikor éppen mennyi lelkierője volt. Halála után negyedszázaddal, s a papi hivatásokon hosszú évek óta töprengve, egyre gyakrabban kopogtat túlvilági ködbevesző alakja emlékezetem ajtaján. Minél több apróságot idézek föl a sok-sok, hosszú órákon át folytatott beszélgetésből, az önmagukban jelentés nélküli elemek annál világosabban kirajzolják a mintát, amelynek lényege: a beteljesületlen papi hivatást élte – szenvedte attól a perctől kezdve, hogy levetette a fehér reverendát, és világi pályára lépett, egészen a halála pillanatáig. Néhányan, tanítványai, voltunk csak ennek tanúi s közülük jómagam, mint akkor fiatal pap.

„Nem ti választottatok engem...”

Manapság, amikor a zsinat utáni évtizedekben kialakult nyelvezetet használva a papsággal kapcsolatban csak identitás-zavarról meg válságról illik beszélni, nem haszontalan földidézni azoknak a papi hivatástól megérintett, ám azt rövidebb-hosszabb idő után elutasítóknak az alakját, akik éppen azért kerültek egy életen át tartó válságba, mert adott pillanatban a könnyebb megoldást választották.

A pápától kezdve, kiemelkedő személyiségeken át, az elemi iskolák hitoktatóival bezárólagosan, sokan és sokat beszélnek a papságról. A hit letéteményének pápa utáni legelső őrzője, Joseph Ratzinger bíboros, ma XVI. Benedek pápa 25 évvel ezelőtti megállapítása ma is érvényes a papsággal kapcsolatban: „A papnak már az életállapota is különleges, és napjaink társadalmától idegen. Érthetetlennek tűnik, hogy egy feladat, egy társadalmi szerep alapja ne valami többségi egyetértés legyen, hanem ez a feladat inkább a Másvalakinek a képviselése, Aki átadja egy embernek a maga tekintélyét. Ilyen körülmények között nagy a kísértés, hogy az ember átlépjen a természetfeletti „képviselési tekintélyről”, ami a katolikus papságra jellemző, a „közmegegyezésen alapuló szolgálatra”, ami sokkal természetesebb jellegű, tehát jól érthető, mert tisztán emberi kategória, sőt mi több, napjaink kultúrájával is összefügg.”

XVI. Benedek pápa általános érvényű szabályt igyekezett megfogalmazni, amely a zsinat utáni valóságot – számtalan papi hivatás elbizonytalanodását – szeretné megmagyarázni. A bevezetőben idézett személy esete még annak a zsinat előtti évtizedeknek az emlékét eleveníti fel, amikor a pap „különleges életállapotát” a társadalom nyíltan, sőt intézményesen még nem kérdőjelezte meg. Akkor az egyéni elszántság, erőfeszítés vagy elgyöngülés volt a döntőbb tényező, míg manapság a társadalom eleve elutasítását kell először semmibe venni a hivatást meghalló fiatalembernek, majd ezzel párhuzamosan következik az egyéni küzdelem.

A papi hivatás mindig felülről adatik – nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket! –, s nem a közösség bíz meg egy alkalmasnak tűnő személyt, hogy az a közösség szószólója legyen. Ezt a fentről adott valóságot – meghívottságot – el kell fogadni az érintettnek és a környezetének egyaránt, mert Isten szavának, akaratának nem lehet ellenállni.

Sőt, a Szentírás tanítása szerint Isten nem személyválogató, és időnként a gyermekeken keresztül adja tudtul akaratát. Az ószövetségi Sámuel esete nemcsak szimbólum, szépséges példázat, ami semmire nem kötelez, ellenkezőleg. Itt vagyok, Uram, felelte Sámuel kisfiúként, és Isten őt alkalmasá tette üzenetének közvetítésére.

A mai társadalmi gondolkodás már az ember életkora alapján is kirekesztő: még Szent Péter apostol utódát, a pápát is nyugdíjban szeretné látni, mert ül öreg. A fiatalokat meg egyre hosszabb ideig nem veszi komolyan, nem nyújt nekik – iskolán kívül – felelősséggel járó munkát, feladatot. Talán túl általánosnak tűnnek ezek a megállapítások, de a pápa lemondatásának, félreállításának egyedi esete – egyetlen személyt érintő volta – mögött ott van az a gazdaság-uralta emberkép, miszerint az ember csak akkor ér valamit, amikor a társadalom javára „termel”, és a társadalom által előállított javak „fogyasztója”, sem ennek (vagyis az aktív korszaknak) előtte, sem utána nem sokat ér, legfőkébb mint potenciális fogyasztó. Ez a szűkítő és kizárólagosan materialista irányultságú emberkép elveti az emberi élet számtalan, nem anyagi – nem mérhető, nem megfizethető – értékét, amely sokkal fontosabb, mint bármi konkrét anyagi valóság, s az öregkor vagy ellenkezőleg, az ifjúság sajátja. A szűk látókörű megközelítés az idős korúak vallásosságát nem sokra értékeli, legfőkébb semleges időtöltésnek tartja, a fiatalokékat vallásosságát meg egyenesen a személyiség szabadsága elleni merényletnek tartja. Nem kell vallásosan nevelni a gyermekeket, hadd döntsék majd el felnőtt korban, hívők akarnak-e lenni – fogalmazzák meg tételüket a világnézetileg semlegesnek mondott nevelés hívei, noha ez a „semlegesség” az üresség és tagadás szálláskészítője. Ennek a papi hivatások terén is van következménye, igaz, áttételesen. A gyermekeknek csak mint szabadon választható lehetőséget szabad felkínálni a vallást, sőt a „gyermek személyiségi jogait” a szülőkkel szemben akár törvény útján is érvényesíteni kellene – vallják egyesek. A vallásosság, a hit mint Isten iránti kötelesség még csak véletlenül sem jelentkezhet. Ha az Istenbe vetett hit ennyire „szabadon választható” – divatos szóval élve – alternatív-jellegű, akkor a személyes elköteleződés egyre nehezebben alakul ki, következképpen egyre kevesebben hallják meg a papi hivatás hangját fiatalon. Manapság mintha az egyháziak maguk is félnének attól, hogy Isten szólhat a fiatalokhoz, és sokan igyekeznek különböző módokon elfojtani a hívó szót, vagy ha azt nem lehet, a döntést elodázní.

Akadályok, kísérletezések

A történelem során nem volt soha ennyi akadálya a papi hivatás elfogadásának, mint manapság. Mindig léteztek akadályok, mindig szükséges volt a hívó szóra feleletként az egyénileg meghozott döntés, azonban az emberi szabadság az Istennek adott „igen” feleletben könnyebben megfogalmazhatta önmagát, a hivatással viaskodó fiatal könnyebben belesimulhatott Isten tenyerébe. Érzékletes példa olvasható erről a Misszió című regényben

(írta Robert Bolt), amelynek szereplői ugyan az írói fantázia szülöttei, de maga az alaphelyzet, egy hivatás körüli vívódás olyan igaz, amennyire az volt sok ezer hithirdető élete és munkássága az elmúlt századok során.

A jezsuita misszionárius, Gabriel tízéves kisfiúként megkérdezi közvetlenül Jézust: mit kell tennie, kövesse-e az idős pap tanácsát, akarjon-e maga is pap lenni? A válasz az egyszerű *igen*, s ettől kezdve az út is eldőlt. A regényíró a papi hivatások egy részének történetét ebben összegzi a mai nevelési elméletekkel hivalkodó bölcsekkel szemben.

Isten meghívhatja már a gyermekeket is, de ez nem jelenti az emberi érés, érett döntés megkerülését. Azonban elgondolkoztató, hogy amikor papi hivatásuknak még szentelés előtt háttal fordító fiatal emberek a paphiány miatt hitoktatóként munkálkodva óhatatlanul is példaként állnak a gyermekek előtt, mennyire lehetnek alkalmas eszközei a papi hivatások fölkeltésének? Vagy ellenkezőleg, önmaguk igazolásaként arról nem beszélnek, hogy vannak kiválasztottak, akiket Jézus ma is hív... Nem egyedi jelenség az sem, hogy teológiai tanulmányokat végzett, ám magát szenteltetni nem akaró egyén oktatja a papságra készülőket, tudományos szempontból, korrekt módon, ám lelkiek alapján igencsak megkérdőjelezhetően. A példát lehet fokozni, amikor a papságukhoz hűtlen teológus professzorok néhány nyugat-európai szemináriumban megőrizhették beosztásukat, s a papságra készülőket oktathatták, nevelhették. A holland katolikusok jelentős részének negatív példája negyven év alatt sem hatott elég erőteljesen, hogy az ilyen egyéni megoldásoknak, kísérletezéseknek a papnevelés – vagyis a papi hivatások ápolása – terén elejét vegye.

Ahol nem volt család papi rokon nélkül

A század elején, pontosabban: az első világháborút követően Tóth Tihamér, akkor a budapesti Központi Papnevelő Intézet prefektusa – később nagynevű rektora – 1920-ban három hónapos utazás során tanulmányozta a holland katolikusok és az ottani papság életét. A következőket írta: „Mise elejére megtelik a templom. Legnagyobb ritkaság, hogy valaki késve jön misére. Mindenfelé azt hallottam, hogy azok száma, akik vasárnap misét nem hallgatnak, a legkevesebb. Még öröndetesebb, hogy a hívek a misével együtt már szentbeszédet is hallgatnak, mert a szentbeszéd mindig mise közben van.” (Ekkortájt nálunk még a mise előtt vagy után prédikált a pap!) „Az az intenzív munkálkodás, amely a lelkipásztorkodás terén folyik, természetesen csak kellő számú papsággal érhető el. Azt láttam, hogy alig van katolikus család, amelynek rokonságában pap ne volna, viszont

nem ritka eset, hogy egy családban három-négy testvér megy papnak, apácának. Pedig ott a kispapok alapos összegeket fizetnek ellátásuk fejében a szemináriumoknak.”

Az 1950-es években a hollandok adták a világegyháznak a legtöbb hitértítőt, jóval megelőzve a belgákat és franciákat. Húsz évvel később pedig valamennyi kieszeminárium bezárva, az egyházmegyei szemináriumok öt egyetemi intézménybe összpontosítva, s a hivatások száma minimálisra apadva. Azóta valamit javult a helyzet, ha lehet hinni a statisztikának. Azonban egy tény biztos: a holland katolikusok egy része készségesen elfogadta a modern társadalomszemlélet sugallta kísérletezéseket a papi hivatások terén, s ezzel tevőlegesen hozzájárult ahhoz, hogy évről-évre egyre kevesebben hallják meg a hívó szót, fedezzék föl magukban a papi hivatást, és vállalják a végérvényes elköteleződést. A fiatalok szívesen vesznek részt a különböző lelkeségi mozgalmak által szervezett összejöveteleken, ám azt, hogy Isten ügye mellett papként, szerzetesként kellene sokuknak elköteleződni, nem akarják tudomásul venni.

Kell a biztatás

Nemrég az egyik magyar szeminárium nyitott napot tartott, vagyis a szó szoros értelmében megnyitotta kapuit a középiskolás fiúk, főként ministránsok előtt, akik legalább arra kíváncsiak, miként élnek azok a korban alig idősebbek a papnevelő intézetben, akik a hivatást már egyszer meghallgatták, s arra igenlő választ szeretnének adni. A résztvevők nagy számát – voltak vagy másfélszázan – lehet a jó szervezőkészséggel megáldott lelkipásztoroknak tulajdonítani; ám helyesebb betudni annak, hogy Isten a mai világban még több fiatalt megszólít, hív a papságra, mert a társadalmi-egyéni ellenkezést nehezebb legyőzni, mint bármikor a történelem folyamán.

A hivatások illetén ébresztése az első lépés. A következő azonban annak tudatosítása az érintettekben, hogy a hívást meghallva, mindennap igent tudjanak arra mondani egészen addig az ünnepélyes pillanatig, amikor az apostolutód-püspök előtt kijelentik szándékukat, és ő cserébe ezért a papság szentségében részesítik őket, hogy aztán papi életük során maradandó gyümölcsöket teremjenek a rájuk bízott hívek lelkében, s ők is minél több papi hivatást keltsenek.

Boldog emlékü II. János Pál pápa szintén ennek próbált eleget tenni, amikor aranymiséjére készülve, könyv formájában egybefoglalta papi hivatásának történetét *Ajándék és titok* címen. A pápa tolla alatt kirajzolódnak azok az élmények, azok a személyek, amik és akik döntő befolyással voltak papi hi-

vatására: neveltetése, édesapja, papok, barátok, sokan. Ha ők nem teljesítették volna mindnyájan, külön-külön a rájuk bízott feladatot, ami az ő hivatásának megerősítését célozta, akkor talán neki is sokkal nagyobb lelki küzdelmébe került volna kimondani a végleges igent. A szentatya őszinte vallomása papi hivatásáról nem leplezi a küzdelmeket, de nem is túlozza el azokat.

Isten szavának ellenállhatatlan ereje van, amikor papi hivatásokat ébreszt. Ez az adomány s mellette a titok: miként fogadja el a fiatalember Isten akaratát, vagy a gazdag ifjú példájára miként áll neki ellen.

Nem szentségtörés annak feltételezése sem, hogy ha II. János Pált fiatal korában, szeminarista éveiben nem a hit és hivatás bizonyosságát képviselő papok és világiak veszik körül, telve biztatással, akkor talán még az ő hivatása is áldozatul esett volna mindannak a veszélynek, ami a papi hivatásokra leselkedik. S akkor egy fehér hajú, idős ember ott állt volna abban a krakkói templomban, ahol a kispapok vesznek részt vasárnaponként a szentmisén, kezében breviáriummal vagy misszáléval követve a liturgiát. Ám ezt a feltételezést csak a képzelet szülte, a budapesti Egyetemi-templom egykori hűséges professzor-hívének emlékezte kapcsán.

Ehelyett sokszázezen – köztük fiatalok – olvashatják II. János Pál végkövetkeztetéseit: „A pap a mai világban Isten titkainak kiszolgáltatója, sajtóságos tanúja a láthatatlannak. Valóban a lelki és természetfölötti renchez tartozó, láthatatlan javak kiszolgáltatója... Krisztusnak szent papokra van szüksége! A világ ma szent papokra tart igényt.”

A papi hivatások elfogadása Isten ajándékának az elfogadása. A hivatást el nem fogadják, s ezért egy életre megosztott szívűek is tudnának róla beszélni, ha megtörnék a hallgatást.

A katolikus papságról

XI. Piusz pápa

A bűnbocsánat szolgálja.

Az összes hatalmak közül, amelyeket a pap Krisztus titokzatos teste fölött kap, azt akarjuk ismertetni, amelyet az Uristen még az angyaloknak és arkangyaloknak sem adott meg, tudniillik a bűnbocsátó hatalmat. „Akiknek megbocsátjátok bűneiket, megbocsátatnak nekik; és akiknek megtartjátok, meg vannak tartva.” Valóban félelmetes hatalom ez s annyira az Istennek sajátja, hogy még a gőgös emberi elme sem akarta annak halandó

emberekre bízhatását elismerni: „Ki bocsáthatja meg a bűnöket más, mint egyedül az Isten?” Mikor tehát látjuk, hogy tényleg ember gyakorolja ezt a hatalmat, nem állhatjuk meg, hogy meg ne ismételjük a kérdést, nem ugyan a farizeusok botránykozásával, de tisztelettudó csodálkozással: „Kicsoda ez, aki még a bűnöket is megbocsátja?”

Maga az Úr Jézus Krisztus – az Isten és ember, akinek igenis volt és van „hatalma a földön a bűnök megbocsátására” adta a hatalmat az ő papjainak, hogy az isteni irgalmasság bőkezűségével a bűnbocsánat után sóvárgó emberi lelkek szükségletét kielégítse. Mert kimondhatatlan vigasztalás minden bűnösnek, aki érzi a lelkiismeret furdalást és a bűnbánatot, hogy fülével hallhatja az Isten nevében meghozott ítéletet: „Én téged föloldozlak bűneidtől”. Nem kisebbíti az Istennek ezt a nagy jótéteményét, hogy a bűnösnek az ítéletet olyantól kell hallania, aki maga is köteles azt más paptól kérni, hanem inkább még növeli. Mert így jobban megnyilvánul, hogy inkább az Isten keze működik, mint az emberé. Erre vonatkozólag idézzük egy nagy írónak szavait, aki a lelki dolgokban a világiaknál alig tapasztalható jártasságot szerzett: „Amikor a pap saját méltatlanságát és tisztének magasztosságát átérezve megrendülve teszi fejünkre fölszentelt kezét, amikor megrendülve gondol arra, hogy ő az újszövetség vérének sáfára, mindannyiszor szerény ámulattal ejti ki az életet adó ígéket, s bűnös ember létére a bűnöst föloldozza, mi lábai előtt fölegyenesedve úgy érezzük, hogy nem aláztuk meg magunkat gyáván... Ember lábaihoz borultunk, aki Jézus Krisztust képviseli... leborultunk, hogy szabadok és Isten fiai legyünk.”

A pap bűnbocsátó hatalma, amelyet külön szentség erejénél fogva kapott, nem mulandó és időleges, hanem állandó és örök, mert a lelkébe nyomott eltörölhetetlen jegyből származik, amelynél fogva annak mintájára, akitől a papi tisztet nyerte, „pap mindörökké”. Bár emberi gyarlóságból vétkezhetik és önmagát beszennyezheti, papi jellegét a lelkéből soha ki nem törölheti.

Különben is a papi rend szentségében nemcsak az eltörölhetetlen papi jelleget és a már fölsorolt fönséges hatalmakat nyeri el az Isten szolgálja, hanem új és különleges kegyelmet, külön segítséget kap, s ha a kegyelmek benső ható erejével szabad akaratú elhatározásával is közreműködik, méltóan és bizalommal felelhet meg tiszte nehéz kötelességeinek és beteljesítheti azt a komoly hivatást, amelytől a katolikus papság legnagyobb hősei, mint Aranyszájú Szent János, Szent Ambrus, Nagy Szent Gergely, Borromei Szent Károly és sokan mások is rettegetek.

Előre közöljük, hogy XII. Piusz pápa boldoggá avatása kapcsán a következő számainkban több tanulmányt, írást közlünk az „Angyali Pásztorról” (a szerkesztő)

Urunk, adj jó papokat és szerzeteseket nekünk!

Ne olyanokat, amilyeneket megérdemlünk, hanem

Akik hivatásuk fenségét átérzik, és azt nem saját fényüknek tekintik.

Akik szolgálni szeretnének Neked, és nem uralkodni akarnak helyetted.

Akik a Te igazságodat hirdetik, és nem saját igazságukat terjesztik.

Akik a Te akaratodat kutatják, és nem a sajátjukat erőltetik ránk.

Akik nem szégyellnek Rólad mindenütt beszélni, de tudnak magukról tapintatosan hallgatni.

Akik nem akkor nyugtalanok, ha Miattad őket éri bántás, hanem akkor, amikor miattuk Téged ér ócsárlás.

Akik hiszik mindazt, amit tanítanak, és azt nemcsak velünk elhithetni akarják.

Akik nem velünk versengve gyűjtik az anyagiakat, hanem velünk együtt járnak a göröngyös utakat.

Végül, Urunk, engedd megérteni, hogy ők is csak emberek, és ők is minél jobban megértsék: mi bennük keressük jóságos arcod fényét. Amen.

Imádság a Szentatyáért

Végtelen hálát adok Neked, Pásztorok Fejedelme, örökkévaló Pásztor, Uram, Jézus Krisztus!

Te juhaidnak legfőbb pásztorává és Egyházad fejévé rendelted Pétert, szent apostolodat és a többi római püspököket, amint egymás után következnek. Örök időkre szóló Anyaszentegyházadat e sziklára építetted, hogy a pokol hatalma soha erőt ne vehessen rajta.

Könyörgök hozzád, felséges Istenem, aki oly hatalmasan oltalmaztad egykor Mózeset, most pedig Szent Péter székét, hogy jelenleg uralkodó XVI. Benedek pápánkat Egyházad számára egészségben megtartsad, és engedd, hogy Hozzád vonzza mindazokat, akik nem tartoznak még Egyházhoz. Általad győzedelmeskedjen és megőrizze szent Egyházadat a pokol minden hatalmától. Ámen.

Szívizommá változott Oltáriszentség

Valószínűleg nem véletlen (Isten szótárából hiányzik a „véletlen”), hogy éppen ezekben az időkben volt kedves Istennek, hogy egy leejtett Oltáriszentség változzék át látványosan Jézus szent Testévé és Vérévé. Most, amikor a kézből áldozás erősen terjed, és ezzel együtt jár, hogy sokkal több Oltáriszentség részecske hullik le a földre, ekkor történik egy ilyen csoda, mely igazolja, hogy az Oltáriszentségben Jézus Krisztus valóban jelen van. – A szerkesztő

Szívizommá változott az Eucharisztia a lengyelországi Sokólka városában még 2008 októberében egy szentmise után a plébános állítása szerint. A pap áldozás közben leejtette a szentostyát, amit később az előírásoknak megfelelően félretett. Az pár nap múlva emberi hússá változott. A bialystoki orvosi egyetem professzorai szerint tényleg szívizomról van szó. Az érsekség továbbította az ügyet a varsói nunciaturára. A végső szó az ügyben Rómáé.

Az észak-lengyelországi Bialystoki Érsekség hivatalos közleménye szerint az Edward Ozorowski érsek által felállított egyházi vizsgálóbizottság, amely a 2008. október 12-én, Sokólkában történt eucharisztikus csodát volt hivatott kivizsgálni, befejezte munkáját.

A közlemény szerint a 2009. március 30-án felállított bizottság megállapította a következőket: 2008. október 12-én a sokólkai Szent Antal-templomban tartott misén a plébános, Stanislaw Gniedzieko kezéből áldoztatás közben véletlenül kihullott az átváltoztatott Szentostya, és leesett a földre. A liturgikus előírásoknak megfelelően a pap az Eucharisziát egy vízzel teli edénybe helyezte, és a tabernákulumba zárta; a szentmise után a sekrestye széfjében helyezte biztonságba. Ilyenkor az Eucharisztia pár nap alatt fel szokott oldódni a vízben. Itt azonban nem ez történt.

Amikor pár nap múlva, 2008. október 19-én a plébános kinyitotta a széfet, vörös foltot látott az Oltáriszentségen. Október 29-én az edényt tartalmával együtt a plébániaépület kápolnájába vitte át. Másnap az Eucharisziát a tabernákulumban egy korporáléra (kisméretű, fehér oltárterítő, a kehely „felszerelésének” része) helyezte. A lengyel sajtó híradása szerint az ostya vörös röggé változott, és elszínezte a kehely vizét is, majd amikor a fehér kendőre helyezte a pap, azt is.

Az érsekségi közlemény szerint 2009. január 7-én az Eucharisziából vett mintát a bialystoki orvosi egyetemre küldték egy orvosbizottsághoz, akiket azonban nem tájékoztattak az előzményekről, hogy megőrizték

függetlenségüket. A kéttagú bizottság (prof. Maria Sobaniec-Lotowska és prof. Stanislaw Sulkowski) közleményben állapította meg, hogy *a minta emberi szívizomnak tűnik* (a News-Poland.com híradása szerint *a halál bekövetkeztének pillanatában megmaradt szívizomnak*).

Az egyházi bizottság megállapította, hogy az orvosoknak megküldött minta egyértelműen a leejtett, a tabernákulumba, majd a plébánia kápolnájába helyezett Eucharisziából származik. Az ügy dokumentációját ezután tovább küldték a varsói Apostoli Nunciatúrára. Az eucharisztikus csoda megállapításának és kihirdetésének joga Rómát illeti meg.

Az ilyesfajta eucharisztikus csoda nagyon ritka esemény, a leghíresebb talán a VIII. században, az itáliai Lancianóban történt eset. A Krisztus valódi jelenlétének tanában kételkedő bazilita szerzetespap kezében emberi hússá és vérré változott az Oltáriszentség, amikor a görög rítusban mondott misében épp azokat a szavakat mondta, hogy „Ez az én testem, és ez az én vérem”. A csoda ereklyéjét 1971-ben megvizsgálták, és megállapították, hogy valóban emberi szívizomhúsról és emberi vérről van szó, *a vér (és a szívizom vérmintája) AB típusú, amint a torinói lepel vérnymoi is* (ez a Közel-Keleten gyakori vércsoport). A Wikipédia szerint a számontartott eucharisztikus csodák közül csak a lancianói olyan eset, ahol az ostya is hússá vált, általában ugyanis csak a bor szokott vérré változni, vagy az ostyával valami más csoda történik.

(Magyar Kurír)

(Julia Kim, dél-koreai látnok nyelvén rendszeresen hússá változik a Szentostya, melyet II. János Pál pápa is megtapasztalt, amikor plébánosával nála jártak – Az Oltáriszentség előtt, Alapítványunk által kiadott könyv, 141-142. oldal)

A Dél-amerikai Oltáriszentség csodával a következő lapszámunkban foglalkozunk. – a szerkesztő)

Magyarország Szent József országa

Buda törököktől való visszafoglalása, ostroma idején három Mária kongreganista ifjú fogadalmat tett, hogy amennyiben sikerül visszafoglalni Buda várát, akkor Szent József oltalmába ajánlják hazánkat. Egyesek ezzel is összefüggésbe hozzák, hogy egy ágyúgolyó találatakor a nagy robbanás hatására leomlott az a fal, mely Mária kegyszobrát eltakarta. Ennek égi jelet tulajdonítottak a török megszállók is.

Hazánk Szent Józsefnek történt felajánlásáról több forrás megemlékezik: Dr. Takács József: De Sancto Joseph (Dogmatikai szeminárium a Központi Hittudományi Akadémián, 1954-55.), Lepicier: Saint Joseph, Párizs, 1932., Bálint Sándor: Ünnepi kalendárium I., Budapest, 1977., Némethy Lajos: Fejedelmektől ajándékozott szentképek (Egyházművészeti lapok, 1908.11.20.)

A törökök elleni döntő rohamra Avianói Márk azzal lelkesítette a katonákat, hogy dárdahegyen Szent József képét emelte a magasba. És a győzelem után felajánlották hazánkat Szent József oltalmába.

Ennek a felajánlottságnak a tudata vagy kiveszett, vagy nem is gyökerezett bele népünkbe. Ezért önként adódik a kérdés: mit kell tennünk, hogy valóban Szent József országa legyünk?

Elsősorban igyekezzünk Szent Józsefet minél jobban megismerni II. János Pál pápa „Redemptoris Custos kezdetű apostoli buzdítása Szent József személyéről, valamint Jézus Krisztus és az Egyház életében kifejtett tevékenységről” című apostoli buzdításának kis részenként olvasásából (1995. elején jelent meg magyarul).

Azután kövessük példáját munkánkban: legyen a mi munkánk is a szeretet kifejezése, bizonyítása. Kövessük példáját a hallgatásban: különösen szerdai napokon igyekezzünk őt azzal tisztelni, hogy „nyelvböjtöt” tartunk. Tehát kerüljük a felesleges beszédet és tartózkodjunk minden szeretetlen és igaztalan szótól. Fontoljuk meg, hogy XXIII. János pápa azért nyilvánította Szent Józsefet a diplomataák védőszentjévé, mert Szent József mindig tudta, hogy mikor hallgasson, és mikor szóljon. Ha pedig szólt, az mindig igaz és szerető megnyilatkozás volt.

Kérjük rendszeresen Szent József közbenjárását, például az alábbi imával:

Hozzád menekülünk szorongattatásainkban Szent József, és miután már könyörögtünk legszentebb jegyesen segítségéért, a te oltalmadat is bizalommal kérjük... (itt elmondhatjuk kérésünket) ...hogyan amiként kiragadtad egykor a kisdéd Jézust a legnagyobb életveszélyből, úgy védjed meg most is Isten szent Egyházát – és hazánkat – az ellenséges cselvetésektől és minden bajtól! Ámen

Imádság Szent Józsefhez

Szent József, kérlek téged, méltóztass meghallgatni imádságomat és esdd ki számomra a kegyelmet, amit ma kérek. Járd ki Istentől a kegyelmet mindazok számára, akik nekem kedvesek, de különösen szüleim számára, meg nekem is, hogy elkerüljük a hirtelen halált, s végóránk jótettekben töltött élet után érjen minket. Életünk folyamán védelmezd mindazokat, akik nekem kedvesek, és védelmezz engem is. Kérlek, nyerd meg számomra azt a kegyelmet, hogy hivatásomat megismerjem, és azt hűségesen kövessem. Ne kövessék el soha halálos bűnt – ezt szereteteim számára is kérem –, a gonosz képzelődésektől megszabaduljak, amik nappal gyötörnek, vagy néha éjjel. Mindazt le akarom küzdeni, ami bennem a tisztaság erényét támadhatná.

Járj közben értem Szent József, hogy élő és erős hitem legyen, igaz istenfélelem lakjon bennem. Tudod, mennyire szeretnék buzgó lenni, védelmezz hát, jöjj segítségemre, hogy tényleg az legyek.

Segíts, hogy az emberi megbecsülést ne tartsam sokra, és a gyávaságot le tudjam küzdeni.

Védelmezz mindig, hogy igazi keresztény élet után a kegyelem állapotában haljak meg.

Bernard Veuillot (1867-1886)

Szent József kérlek téged, kire Mennyei Atyánk bízta Szent Fiának és Anyjának oltalmát, és szereteted, fáradtságod munkával megszerzett gondoskodását.

Kérlek, Szűzanyánkkal együtt legyél Egyházunk pártfogója. Imád és közbenjárásod által kérd a Szentlélek megvilágosodást adó kegyelmét az Istentől eltávolodott lelkeknek, hogy szívükbe befogadják, és elméjükben megvilágosodást nyerjenek arról, hogy a Szereteláng Szűz Mária szeretetéből fakadó kegyelmi ajándék, mellyel meg akarja megmenteni és vissza akarja vezetni őket Szent Fiához. Segíts közbenjárásoddal, hogy minél több szív ajtaja megnyíljon, és a kegyelmek befogadása által elinduljanak Szűz Mária vezetésével az Istenhez vezető úton. Amint Szűz Máriával együtt kerested és megtaláltad Jézust, segíts, hogy most azok is megtalálják, akik életükben elveszítették Őt, és most a sötétben botorkálva a Sátán prédái lettek.

Kérünk, legyél segítőnk, oltalmazónk és pártfogónk. Védj meg minket a Sátán támadásaitól, ahogy Szent Fiadat is megvédted és kimentetted minden veszedelemből. Ámen.

A Szeretetlángról

A Szeretetláng 2009. június 6-ai elfogadása óta igyekszünk minden lapszámunkban foglalkozni ezzel a nagyon fontos témával. Jelenleg a Naplóból idézünk további részleteket, illetve egy rész közlünk a Szeretetláng Lelki Napló teológiai vizsgálatából. Ez a vizsgálat előzte meg a Bíboros atya által kihirdetett elfogadást (a szerkesztő).

Egyik nap már korán reggel kezdett az Úr Jézus nagy szomorúsággal panaszkodni:

„Leányom, sok önmegtágadást kérek tőled, hogy sok kegyelmet adhassak helyette. Szüntelenül lobogjon benned az áldozat, imádság, önmegtágadás szelleme. Tudj hallgatni szünet nélkül, mert Isten szava csak így fog szólni tovább is benned. Tudj hallgatni, és ne dicsérd magad. Lelki életed a hallgatásban verjen gyökeret. Hallgatással engesztelj mások üres, tartalmatlan szavaiért. Engesztelj mások bizalmatlan tartózkodásáért. És közben önmagadban is fokozd az Irántam való hűséget és bizalmat. Ó, ha tudnátok, mennyire fáj Isteni Szívemnek, ha mellőztök, és sokan egészen kizárnak szívükből! Minden reggel hozd Hozzám áldozataid felajánlását. Tedd szentségházam ajtaja elé, és az Én szeretetemből lángot fog. Nehogy napközben kialudjék áldozataid lángja! Lágy azon, hogy sok ilyen áldozatos lélek szeretete lobogjon Felém, hogy Általam a Mennyei Atya irgalmát leedsjétek.”...

A Szent Szűz hangja határtalanul biztató volt és egyben könyörgő is:

„Tekintetek már Rám, és vegyétek igénybe közbenjáró segítségemet! Én akarok és tudok is segíteni, csak már látnám a jóakaratot és szorgalmas elindulásotokat! Ne halogassátok! Igen sok időt elveszítettek. A gonosz sokkal több eredménnyel és szorgalommal dolgozik, mint ti. Úgy fáj ez Nekem!

Kármelita kislányom! Hozzád hajlok, és anyai szeretetemmel simogatlak, megóvlak minden lelki veszedelemtől. Ne félj a gonosztól, ki állandóan ott settenkedik körülötted. Én letiportam, s nincs mitől félned. Rejtőzz palástom mögé, és illesd csókjaiddal szent ruhámat (sakpláré), melyet viselsz.”

A Szent Szűz szavai után az Úr Jézus mondott még több mindent, de sajnos, nem tudok sok mindent leírni belőle. A szentáldozás után mélységes há-

lával megköszöntem a sok kegyelmet, és bocsánatát kértem, hogy olyan sokszor fogadtam Őt méltatlanul a szívembe. Azokért is engeszteltem, akik most is méltatlanul fogadják be Őt. Az Úr Jézus bánkódásomra és engesztelésemre bőséges panaszkodásba kezdett. Csak úgy ömlöttek panaszos szavai:

„Leánykám, ha a szülő új ruhát vesz gyermekének, megköszönteti vele, és lelkére köti, hogy vigyázzon rá, mert nehezen tudta megszerezni. Menyeyei Atyám is új ruhát adott a szent keresztségben, **a megszentelő kegyelem csodás szépségű ruháját**. És ti mégsem vigyáztatok rá! Van-e szülő, ki többet szenvedett, mint Én azért, hogy a megszentelő kegyelem ruhája újra tisztítható legyen? Rendeltem a szentgyónást, és ti mégsem veszitek igénybe. Azért izzadtam vért. Azért koronáztak tövissel. Önként feküdtem Szent Keresztem áldott fájára. A kínok kínját szenvedtem, és utána elrejtőztem jelentéktelen külső alá, szerénységgel, hogy megközelíthető legyek számotokra és hogy ne féljetek Tőlem. Mint fehér pólyába takart kisgyermek, úgy rejtőztem a Szentostyába. És ha szívetekbe térek, vigyáztatok, ne legyen lelketek ruháján semmi szenny, sem szakadás, sem folt. Mert van-e szülő, ki többet szenved gyermeke ruhája megszerzéséért?

Sokan meg sem köszönik illendően. Mindennap ugyanazokat a közömbös szavakat mondják csak el, érzés nélkül, oda sem figyelnek, gondolatuk máshol kószál. És így jönnek mindennap, és így megy ez évről évre. Nem gondolnak arra, hogy Én Ember is vagyok, és úgy kell Hozzám szólani, csak egyszerű emberi szavakkal. Nem kell a két lépés távolság illem-szabályát megtartani, hisz a szívükbe fogadtak.

(Szeretláng Lelki Napló, 53-55. old.)

A Szeretláng lelki napló teológiai vizsgálata

6.6.3. A Szeretláng-ima. A IV. füzet végén fontos közlésként van feltüntetve, hogy – a Szűzanya állítólagos kérése szerint – az *Üdvözlégy* második fele hangozzék így: «Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, *áraszd Szeretlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre*, most és halálunk óráján. Ámen» (IV/36). Ezen a kérésen azonban nem érződik az, hogy az *Ave Maria* csak így lenne helyes, sokkal inkább az, hogy ez egy opció¹. Maga Erzsébet asszony is sokáig, 21 éven

1 Esetleg lehetséges lenne, hogy csak a rózsafüzér-tizedek között legyen a fatimai fohászhoz hasonlóan elmondva.

keresztül nem merte ezt leírni (IV/34). Komoly kérdésként értékelem, mert az Egyház legismertebb Mária-imáját érintené. Ha azonban ezt a kérést fakultatív opcióként tekintjük, a probléma megoldódik. Egy 2008. július 14-én kelt levélben, melyet a Guadalajara-i Főegyházmegeye általános helynöke, G. Ramiro Valdés Sánchez írt alá, a Mozgalom imaformulája úgy kerül engedélyezésre, hogy az új részt az *Üdvözlégy* után kell csatolni.

A „Szeretláng lelkeségi mozgalom” 2008. augusztus 15-én Saõ Paoloban jóváhagyott statútumában ez áll: «Poner en práctica entre los miembros de la Asociación como una „devoción privada”, la petición de la Virgen en la segunda parte del Ave Maria: „Santa María Madre de Dios, ruega por nosotros pecadores; derrama el efecto de gracia de tu Llama de Amor sobre toda la Humanidad, ahora y en la hora de nuestra muerte. Amén” donde así sea apobado» (4.4). ***A Mozgalom összefüggéseit tehát imádkozható az Ave Maria ezzel a betoldott formával, a Mozgalom összefüggéseit kívül pedig a helyi ordinárius engedélyével.***

Meg kell jegyeznünk azonban, hogy a betoldással imádkozott *Üdvözlégy* nem „javítása” vagy „kiegészítése” az eredetinek, s nem is valamiféle variánsa, hanem egy önálló, az eredeti *Ave Maria*-tól független imádság.

6.7. A Lelki Napló egyházi megítélése

A Lelki Napló üzenetei és a köré gyűlt mozgalom jelenleg külföldön sokkal elterjedtebb, mint Magyarországon. Tiltva – tudomásom szerint – sehol nincs. A Napló különböző kivonatos változataival kapcsolatban történtek korábban is véleményezések illetve ajánlások², melyekkel azonban itt részletekbe menően nem feladatunk foglalkozni, mivel ez alkalommal a Nap-

2 A Lelki Napló különböző kiadásaihoz már fűződnek hivatalos egyházi észrevételek is. 1979-ben Székesfehérvár akkori püspöke, Kisberk Imre *Nihil obstat*-tal látta el a Napló egy kivonatos kiadását (prot. nr. 1404/1979), megállapítva, hogy a «a kiadványban semmiféle hitellenes dolog nincs». *Imprimatur* azonban nem született, mivel az akkori politikai körülmények miatt nem merte megkockáztatni. Szintén hasonló okok folytán, 1984. május 3-án Szakos Gyula székesfehérvári megyéspüspök az Új Ember hetilapban megjelent Nyilatkozatában visszavonta a *Nihil obstat*-ot. Takács Nándor székesfehérvári megyéspüspök Szakos Gyula ezen döntését fenntartotta (1999. december 30; prot. nr. 1367-1/1999).

A Szeretláng Lelki Napló nagy részét számos nyelvre lefordították, többek között spanyolra is. Az Anna Roth-féle válogatás (melyet Izeli János atya szerkesztésében később Magyarországon is utánnymotak) spanyol nyelvű, 1989-ben Quito-ban (Ecuador) megjelent kiadásához maga a guayaquil-i érsek, Mons. Echeverría Ruíz nemcsak *imprimatur*-t adott, hanem rendkívül pozitív ajánlást is (Guayaquil, 1989. június). Ugyanebben a témában született 2008. május 20-án a hermosillo-i érsek, J. Ulises Macías Salcedo *imprimatur*-a is.

ló eredeti, teljes szövegét alapul vevő, egészében új vizsgálatot végzünk. A megítélésben nem szabad figyelmen kívül hagyni azokat a jeleket és lelki gyümölcsöket, amelyek eddig a mozgalmat kísérték (lásd: 6.9. pont).

Az üzenetek prezentálva lettek Rómában is. Erzsébet asszonyt gyónatója, Kosztolányi István professzor úr kísérte Rómába (1976. február 17.), hogy a VI. Pál pápának átadhassa az üzeneteket, s ezzel teljesítse a Szűzanya kérését. A Szentatya fogadta Erzsébet asszonyt és kíséretét (vö. IV/31). Két év múlva Erzsébet asszony újra Rómába utazott, hogy átadja negyven bíborosnak az üzeneteket³. A látnok először az épp ott tartózkodó Lékai László bíborossal találkozott (vö. IV/32-33), majd igyekezett eljuttatni az üzeneteket a többi számára is⁴.

Erzsébet asszony maga is ad néhány útmutatást a Lelki Napló terjesztésével kapcsolatban, melyek természetesen magyarázatra szorulnak: «nem kell jóváhagyás, mert a lelkek mélyén lesz igazolva» (II/18-19). Ezt egészíti ki a szöveg másik része: «szándékosan nem kérjük a hosszantartó kivizsgálást, amint ezt már közöltük. Mindenki érzi ezt a saját szívében-lelkében» (IV/31), vagyis gyorsabb ügyintézetet kér, s nem az egyházi vizsgálat megkerülését. Az egész szövegkörnyezet is ezt erősíti meg. A mozgalom az Egyházon belül jön létre, ott is kell terjeszteni, az Egyház előljáróinak alávetve. A látnok az ügyintézés módját sürgetni, tökéletesíteni akarja, amint le is írja: «nincs idő a halogatásra» (IV/31).

Úgy gondolom, nem ellenkezik magának a szövegnek a szerzőjével, s annak logikájával sem, hogy egyes részek ne kerüljenek kinyomtatásra. Mivel a magán kinyilatkoztatások a Kinyilatkoztatás mélyebb megélésére serkentenek, ezért – véleményem szerint – annyiban kell ezeket kinyomtatni, amennyiben biztosan a hívek épülésére szolgálnak. A félreérthető részek bátran elhagyhatók.

Az üzenetek nyilvános közlését tekintve maga Erzsébet asszony is egy helyütt megjegyzi: «Kifelé nem kell erről beszélni» (II/39), vagy a Naplóban aláhúzott részek által Erzsébet asszony valószínűleg a „kifelé” közlendő legfontosabb részeket közli lelkiatyjával, amelyre számos alkalommal utal a Napló széleire írva azt.

3 Erzsébet asszonytól a római út előtt - a Napló szerint - Jézus negyvennapos szigorú böjtöt kért, melyet később így indokolt meg: «Ne félj, azért böjtöltettem veled a negyvennapos szigorú böjtöt. Tudtam Én, hogy negyven bíboros van Rómában, és hogy áldozatvállalásod gyümölcsözzön mindegyik lelkében» (IV/33).

4 A Napló szerint «mind a negyven bíboros előtt ismertté lett a Szűzanya Szeretlángja» (IV/33). Vö. ANTALÓCZI L., *Jelenések*, 178; BEGYIK T., *A Szeretláng üzenete*, 30.

«A Szeretláng átadásánál nincs szükség a sarkalatos erényekre» (II/29)-írja Erzsébet asszony. Pontatlan megfogalmazás ez is, mely a szövegtörzset alapján nem a hagyományos értelemben vett sarkalatos erények mellőzésére buzdít, hanem arra, hogy a Szeretláng átadása egyszerű, s nem igényel más eszközöket, különösen nem fölösleges procedúrákat.

Itt szeretném megjegyezni azt is, hogy a négy füzetből az első három olyan saját kézzel írt feljegyzéssel zárul, mellyel a benne foglaltakat Erzsébet asszony Isten színe előtt saját kezűleg leírtnak ismeri el, s a közlések pontos és hűséges visszaadásáról tesz tanúságot⁵, majd dátummal és aláírásával látja el ezt a záradékot. Ez a feljegyzés azonban nem szerepel a IV. füzet végén, melyben a *transsubstantiatio*-s kérdéssel, illetve az *Üdvözlégy*-be betoldott imával találkozunk. Így feltételezhetjük, hogy amennyiben ez nem véletlenül hiányzik, Erzsébet asszony valószínűleg maga sem kívánta esküvel megerősíteni a benne foglalt „üzenetek” igazságtartalmát. Ugyanakkor az is lehetséges, hogy ez a záradék azért hiányzik a IV. füzet végéről, mert – ellentétben az első három füzetrel, amelyek néhány hónap alatt íródtak – ez utóbbi Erzsébet asszony életének utolsó 18 évében kapott üzeneteit foglalja magában, ezért nem befejezett. A látnok valószínűleg maga sem volt biztos abban, hogy bizonyos üzeneteket le kell-e írnia. Ez utóbbira példa az *Üdvözlégybe* foglalt Szeretláng-fohász, mely a Napló utolsó bejegyzése (1983. III. 14), de valójában 1962-ből származik. Ő maga írja ugyanis erre vonatkozóan: «sokáig hordtam magamban, de nem mertem leírni» (IV/34).

6.8. A Szeretlánghoz fűződő gyakorlatok

A vallási gyakorlatok csúcsa a Szeretláng-üzenetekben a szentmisén való részvétel. Kimondottan egyházas lelkületre és teológiai korrektségre vall, hogy a szentmisét az üzenetek a kegyelem kiadásának legmagasabb fórumaként nevezik meg. Az egyik üzenetben például azt olvassuk, hogy a misén kegyelem állapotában való részvétel – amikor az nem kötelező – még inkább hozzájárul a sátán „megvakításához”, sőt annak időtartama alatt a kegyelmek bősége árad ki azokra, akikért a misét felajánlották (II/32-33). Készülni kell persze arra, hogy a szentmise időtartamára meg-

5 A III. füzet végén lévő záradék például így hangzik: «Igazolom, hogy a jelen füzet lelki naplót tartalmazza. III. sz. füzet - 1963-1964-1965. 121-240. l.-ig megszakítás nélküli lapot tartalmaz. Hűségesen, pontosan írtam a közléseket. A javításokat magam eszközöltem. Jelen naplót sajátomnak ismerem el. Saját kezűleg írtam. Isten a tanúm! Budapest, 1965. augusztus 26. Kindelmann Károlyné szül. Szántó Erzsébet» (III/241).

vakult sátán még ádázabb küzdelemben kezd majd azokért a lelkekért, akik ebben a kegyelemben részesültek (vö. II/33).

Az aszketika és a misztika jeles szakértője, Tanquerey által lefektetett alapelvek között találjuk a következőt: «Az sem valódi kinyilatkoztatás, amelyben Isten *lehetetlen* dolgot kér»⁶. Az Erzsébet asszony által kapott üzenetekben ilyen jellegű gyakorlatra való buzdítást nem találtam.

Némely üzenet – mint láttuk –, az *Üdvözlégyek* elmondásától teszi függővé a szenvedő lelkeknek a purgatóriumból való megszabadulását (II/15-16). A Lelki Napló üzeneteiben Jézusnak, illetve a Szűzanyának tulajdonított kérésekben igen gyakran találunk imádságra, böjtre, bűnbánatra⁷ és engesztelésre⁸ való buzdítást, s az első szombat fontosságának hangsúlyozását is. Az általuk kért, illetve elvárt aszketikai gyakorlatok teljes konformitásban állnak az Egyház ilyen jellegű, több évszázados gyakorlataival. A Napló lényegében semmi újat nem hoz ezen a téren. Sőt, ezt illetően a legismertebb Mária-jelenések üzeneteihez kapcsolódó aszketikai gyakorlatokkal is hasonlóságot mutat⁹.

A Lelki Naplóban igen hiteles buzdításokat találunk a keresztény élet-szentségre: az Úr erényes életre neveli Erzsébet asszonyt és a Napló olvasóit. Ennek konkrét megnyilvánulásai: szentmise (vö. II/33); ima az Egyház hagyományai szerint (keresztút, rózsafüzér; vö. I/33, I/114); lelkiismeretvizsgálat, bűnbánat (vö. I/33); böjt, áldozathozatal, virrasztás (vö.

6 TANQUEREY A., *A tökéletes élet. Aszketika és misztika*, Paris-Tournai-Roma 1932, nr.1502.

7 A «Bűnbánat!» felkiáltás megháromszorozása (vö. III/198) a fatimai üzenetekben is jelen van; vö. HITTANI KONGREGÁCIÓ, *Fatima üzenete*, Dokumentumok, 2000. június 26. in *Enchiridion Vaticanum* 19 (2000) 974-1021; Vö. DE FIORES S., *Maria*, 55

8 Jézus engesztelő napként a csütörtököt és a pénteket jelöli meg. Jó, ha az engesztelést 2-3 személy végzi, lehetőleg családban, napi 1 órát. Ehhez kapcsolódik az az ígéret, hogy egy elhunyt családtag egy szigorú böjti nap után kiszabadul a purgatóriumból (vö. III/121).

Az engesztelés kegyelmet eszközöl ki, és a bűnösökért végzett könyörgések hatására a sátán hatalma meggyengül (vö. I/116). Egy másik üzenet szerint, engesztelő szentségimádás vagy szentséglátogatás alatt az egyházközség területén a „sátán megvakul”, így hatalmát veszti a lelkek felett (vö. II/22).

Erzsébet asszony érdemszerző áldozathozatalai is hozzájárulnak a tisztítóútzben szenvedő lelkek szabadulásához. Jézus üzenete szerint: «A te életed áldozatai az én érdemeimmel egyesülve világosság lesz számukra is» (IV/11).

9 La Salette, Lourdes, Pontmain, Fatima, Beauring, Banneux, Siracusa, stb. jelenéseiben is kiemelkedő hangsúlyt kap az imádság, az engesztelés, a megtérés, a böjt jelentősége, s nemegyszer előtérbe kerül a szenvedés üdvösséget hozó mivolta is. (Vö. DE FIORES S., *Maria*, 55).

I/33); helyes és az Úr akarata szerinti időbeosztás (vö. I/33); feltétlen bizalom Isten iránt (vö. I/42); a szeretet gyakorlása (vö. I/43)¹⁰.

A Jézussal való misztikus egység imájának gyakorlata többször is jelentkezik az üzenetekben: «A mi lábunk együtt járjon...» (I/63), mely a misztikusok tipikus vonása. Ugyanezzel találkozunk a lélekmentes esetében is: „Megfeledeztél arról, hogy szenvedéseid minden pillanatban egygyé olvadnak istenségem hatalmával, és ez a hatalom neked is megadatik, hogy te is megváltsd a lelkeket?” (IV/19). Vagy a másoknak való kegyelemátadásra vonatkozóan: «Kisugárzik lelkedből az én istenségem gazdagsága, melyből másoknak osztogathatsz. Szóval kegyelmeim sáfárjává tettelek» (IV/21). Istentől származik tehát a kegyelem, melyet a lélek magába gyűjt, és azt átadja másoknak.

Jézus és Mária közös közlésének tulajdonítja Erzsébet asszony azt az üzenetet is, miszerint a papokért felajánlott, hétfői, kenyéren és vízen való böjt az értük felajánlott szentmisével együtt a papi lelkeknek a tisztítóútzból való tömeges szabadulását eredményezi (vö. IV/28).

*(Részletek „Kovács Zoltán: A Szereteláng lelki napló teológiai vizsgálata” című anyagból)
(folytatjuk a következő lapszámban – a szerkesztő)*

A titokzatos lépcső

M. Florian nővér híradása egy tényről

1873-ban a mi drága Szűzanyánk, a Lorettói Világosság Asszonya Akadémiájának Apácai az Egyesült államok déli részén, Új Mexikó tartomány Santa Fe nevű városában mexikói ácsokat szerződtettek. Az volt a feladatuk, hogy a Párizsi Sainte Chapelle mintájára egy gótikus kápolnát építsenek. P. Mouly építész tervei alapján az épület 5 év alatt elkészült. A kápolna 22,5 m hosszú, 7,5 m széles és 25,5 m magas volt. Az építmény már majdnem készen állt, amikor egy konstrukciós hibára jöttek rá. Nevezetesen lehetetlen volt a templom végén lévő Kórusra felmenni. Különböző

10 «Santa Maria, nelle accertate manifestazioni riconosciute e approvate dalla Chiesa, al di là di eventuali suoi *messaggi*, invita all'adorazione del Dio vivente, alla conversione del cuore, alla preghiera incessante per la pace e per la conversione dei peccatori, a *eucaristicizzare* la propria esistenza credente, a vivere e a testimoniare la fede seguendo i suggerimenti salvifici dello Spirito Santo» (PERRELLA S. M., *Le apparizioni mariane*, 176; vö. *Ibid.*, 184-185). Ld. még: *Signum magnum*, nr. II/4.

szakemberekhez fordultak segítségért. Mind ugyanazt válaszolták: A kórus olyan magasan van, hogy egy felvezető lépcső építése lehetetlen, mert túl sok helyet foglalna el a templom hajójából. Megoldásnak csak az látszott, hogy vagy egy létrán kell feljárni, vagy teljesen újból kell megépíteni a kórust. Kétségbeesésükben az apácák teljes szívükből Szent Józsefhez könyörögtek, akinek éppen a névnapja közeledett. Így hát egy kilencedet kezdtek a tiszteletére. A kilenced utolsó napján váratlanul egy őszülő hajú ember jelent meg az Akadémia előtt. Egy számár kísérte, amely egy szerszámosládát vitt. Magdaléna nővérrel kívánt beszélni, aki akkoriban az apácarend főnöknője volt, hogy neki ajánlja fel szolgálatát a szóban forgó lépcső építéséhez. Magdaléna anya megilletődve rögtön elfogadta a felajánlást. A munka valamennyivel tovább tartott hat hónaponál. Néhány nővér, aki az építkezésben segédkezett, megfigyelte, hogy a titokzatos dolgozó csak egy fűrészszel, egy szögmérővel és egy kalapáccsal fogott neki a munkának. Emlékezetükben felidézve mondták, hogy láttak még néhány fadarabokkal teli vödört. Amikor aztán Magdaléna nővér a munkást magához hívatta, hogy fáradságát megfizesse, sehol sem találták. Ki volt téve egy jutalomdíj, de hiába. Az épületfa raktárban sem lehetett nyomára bukanni, hogy onnan származott volna a faanyag.

A lépcső egy szerkezet 36 körbefutó lépcsőfokkal, éspedig kettő, pontosan 360 fokos spirálban, bármilyen középtámasz nélkül. A kórustól lefelé fut a padozatig, mely teljes egészében tartja. Szögek helyett az építőmester fa szögeket használt.

Évek során sokan jöttek építészek és tervező mérnökök külföldről is, hogy ezt az építészeti mesterművet megvizsgálják, és látszott rajtuk, hogy elcsodálkoznak azon, hogy még mindig áll és használható. Mások meg voltak győződve, hogy a lépcső a használat közben hamarosan ledől. De 120 év után is még mindig áll.

Mary nővér volt egyike az elsőeknek, aki 13 éves korában osztálytársaival megjárta a lépcsőt. Mesélte, hogy vissza lejönni olyan félelmetes volt a lányoknak, hogy térdelve másztak le. Akkor még korlátok nélkül, ez nagyon is érthető. Néhány szakember megerősítette, hogy a felvezető ív korlátrúdjai egzakt pontossággal vannak behúzva. Belül a lépcső 7 különböző helyen, és kívül 9 ponton a faszerkezetben úgy lett egyesítve, hogy minden rész egy teljes kanyarulatot alkot. Ezenkívül a fa nagyon kemény és nem Új Mexikói eredetű. Hogy honnan származik, az még mindig titok.

Egy bizonyos Karl Albach, aki a világítás megoldását intézte, sokszor megjárta a lépcsőt, mert az árammérő a kórus felett van felszerelve. Min-

den alkalommal egy „felfelé lendítő erőt” érzett, mintha a két 360 fokos fordulat mint egy kifeszített rugó működött volna. A Lorettói Akadémia nővérei meg vannak győződve, hogy a lépcső válasz volt az ő bizalomteljes kérésükre, amikor drága Nagyasszonyunk dicsőséges Jegyeséhez, Szent Józsefhez fordultak, aki példaképe a dolgozóknak és pártfogója a gondok miatt szenvedőknek és a bajba jutottaknak.

(A lépcső képét lásd a hátlapon – a szerkesztő)

A liturgia életre keltése

Cañizares bíboros gondolatai

A liturgiát az élet középpontjába állító és méltó módon ünneplő „új liturgikus mozgalom” életre keltését tűzte ki célul az Il Foglio olasz lapnak adott interjúja alapján Antonio Cañizares Llovera bíboros, az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa, korábban Toledo érseke, Spanyolország prímása, akit „Kis Ratzingernek” is hívnak termetére és a Szentatyáéhoz hasonló nézeteire utalva.

Feladatom, hogy életre keltsem a liturgiát, és rámutassak annak valódi értelmére, hogy a liturgia a közösség szíve és középpontja legyen; hogy a liturgia által élhessünk; hogy ez legyen a keresztény élet forrása – mondta a bíboros az Il Foglio című olasz lapnak adott interjújában. *Csak a liturgia igazságát élő Egyház tudja azt nyújtani a világnak, ami egyedül képes azt megújítani, megváltoztatni és újjáalkotni:* Istent és az Ő kegyelmét. Isten a liturgiában kommunikál velünk, így van jelen, így vesz részt az életünkben. A liturgia Isten dicsérete és elismerése, az egyetlen dolog, ami megmenthet minket – figyelmeztet az istentiszteleti kongregáció prefektusa.

Kérdésre válaszolva a Summorum pontificummal kapcsolatban, amely *püspöki engedély nélkül is lehetővé tette a tridenti, régi rítusú szentmisek bemutatását*, Cañizares kifejtette: a motu proprio nem a múlthoz való visszatérés, és nem csak a Lefebvre érsek követői felé tett gesztus, habár egyértelműen az is, hanem *a nagyszerű Hagyomány értékeinek elismerése, amelynek leghitelesebb és legmélyebb kifejeződése a liturgia*. Ennek a tradíciónak a gazdagságát az Egyház nem felejtheti el és nem tagadhatja meg, beleértve a régi római rítust is – amely Nagy Szent Gergely pápáig, sőt még korábbra vezethető vissza –, hiszen akkor saját magát árulná el. Az Egyház nem kerülheti meg a liturgia történelmi örökségét sem, és nem

kezdhet mindent előlről, nem akarhat mindent újraalapítani, mert ezzel saját múltját tagadná meg – mutat rá a spanyol főpásztor.

A Szentatyához hasonlóan, ahogy nemrégén egy papi konferencián a szertartásmester, Guido Marini, úgy a bíboros is hangsúlyozza a „kontinuitás hermeneutikáját”. Sokan szakításként értékelték a zsinat utáni liturgikus reformot, nem pedig a hagyomány organikus fejlődéseként. A liturgikus reform egy olyan kulturális korszakkal egy időben zajlott, amikor az emberre „teremtőként” tekintettek, s ez nehezen egyeztethető össze az Isten-alkotásnak teremtett liturgiával. Az ember teremtőként való fölfogásán pedig még mindig nem sikerült teljesen túllépni – nyilatkozta Cañizares az olasz lapnak.

A beszélgetésben szóba került a kongregáció tavaly márciusi plenáris ülése, amelynek kapcsán a prefektus elmondta: arra jutottak, hogy életre kell kelteni és támogatni kell az új liturgikus mozgalmat, amely – híven a zsinathoz és XVI. Benedek tanításához – az Egyház életének középpontjába helyezi a liturgiát. A lényeg Isten helyes imádása és dicsérete, amely elválaszthatatlan Krisztus valódi eucharisztikus jelenlététől. A továbbiakban Cañizares az egyik legsürgősebb feladatnak nevezte, hogy fellépjenek a liturgikus visszaélések ellen, amelyekből szavai szerint sajnos rengeteg van a világon. A kongregáció néhány éve ennek érdekében adta ki a *Redemptionis sacramentum* című dokumentumot. Ez nem a kreativitásnak akar véget vetni, hanem hitelesen szeretné értelmezni a liturgiát. Az önkényesen értelmezett kreativitás a liturgia szekularizációjához vezet és a liturgia végét jelenti, mivel éles ellentétben áll a liturgia természetével – figyelmeztetett a bíboros.

Konkrétabb ügyekre rátérve a főpásztor elmondta: a kongregáció említett ülésen nem volt szó a latin nyelv liturgikus használatának bővítéséről, s emlékeztetett: a zsinat nem törölte a latin nyelv liturgikus használatát. Hozzátette: a tanácskozáson nem érintették a „versus orientem” (kelet felé, tévesen használva: „háttal” misézés), valamint az áldozás mikéntjének (nyelvre vagy kézbe, térdelve vagy állva) kérdését. Ezeket a témákat azonban, kiegészítve az oltárra helyezett látható kereszt, illetve a gregorián ének használatának kérdésével, nem tekinthetjük felesleges, kicsinyes és mellékes ügyeknek. „Amikor a Szentatya által bemutatott liturgián vesznek részt, újra és újra meggyőződöm arról, hogy ezek fontos kérdések” – mondta a volt spanyol prímás, az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció vezetője.

Antonio Cañizares Llovera 1945-ben született. Teológiából szerzett doktorátust, szakterülete a katekézis. II. János Pál 1992-ben nevezte ki Ávila püspökévé. 1996-tól granadai érsek és a Hittani Kongregáció munkatársa. 2002-től 2008-ig toledói érsek és Spanyolország prímása (ami a toledói érseki címmel együtt jár). 2006-tól bíboros, 2008-tól Francis Arinze utóda-ként az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa. Ilyen minőségében az előző időszakban többször mutatott be régi rítusú szentmisét.

(*Magyar Kurír*, 2010. január 19.)

A reform reformja

A „reform reformjáról”, a liturgiával kapcsolatos szükséges teendőkről beszélt egy január 6-i papi konferencián, Rómában a pápa szertartásmestere. Pár éve számos hang szólalt fel az Egyházon belül egy új liturgikus megújulás érdekében – mondta beszédében Guido Marini. Ez az új mozgalom képes volna véghezvinni a „reform reformját”, vagy fogalmazzunk inkább úgy, hogy közelebb vinne minket a liturgia megértéséhez és hiteles bemutatásához – fogalmazott a szertartásmester a National Catholic Reporter szerint.

Mint mondta, ez a reformmozgalom továbbvihetné a zsinati atyák liturgikus gondolatait, amelyek hasznosak voltak ugyan, de gyakorlati alkalmazásukban nem mindig voltak időtállóak és szerencsések.

Marini az angolszász országok papjainak rendezett konferencián, amelyet egy amerikai és egy ausztráliai papi szövetség szervezett, hozzátette: a liturgia celebrálása a történelmi folytonosság jegyében kell, hogy történjék. A folytonosság elve kötheti össze a különböző liturgikus iskolákat, törekvéseket; a liturgia ugyanis nem lehet azok ütközési területe, akik vagy csak a régit tartják követendőnek, vagy épp minden korábbi elvetnek, és csak az újat tartják jónak.

Guido Marini beszédében többször idézett XVI. Benedek *A liturgia szelleme* című könyvéből. Kiemelte a kelet felé misézés jelképiségét (a Kelet Krisztust jelképezi), és hogy a pápa ezen kötetében azt javasolta, ahol a nép felé fordulva miséznek, ott helyezzenek el egy keresztet a szembemiséző oltáron vagy afelett, hogy így a nép és a pap ne bezárt kör legyen, hanem Krisztus legyen a középpontban. Példaként említette, hogy ezért is helyeztek el keresztet a Szent Péter-bazilika oltárán, és hogy XVI. Benedek

2008 év elején a Sixtus-kápolnában a hagyományos, „rég”i oltárnál „háttal a híveknek”, kelet felé misézett.

Kifejtette továbbá, hogy a szentmise elsősorban áldozat, és ezt nem szabad, hogy elnyomja a közösségi jelleg hangsúlyozása; valamint méltatta a gregoriánt és a térden áldozást, rámutatva, hogy a pápai szentmiséken a hívek térdelve és nyelvre áldoznak. Korábban, a L'Osservatore Romanónak adott interjújában a szertartásmester ezzel kapcsolatban már emlékeztetett arra, hogy a kézbeáldozást csupán azoknak a püspöki konferenciáknak engedélyezte e Szentszék, amelyek azt kifejezetten kérelmezték. Emellett szerinte lelkipásztori szempontból nézve a régi áldozási forma jobban elősegíti a hívek Eucharisztia iránti tiszteletét.

Nem a múlthoz való visszatérésről van szó – figyelmeztetett most is, és már több interjújában is a pápai szertartások fő felelőse –, hanem a történelem rendezett folyását lehetővé tevő hagyományhoz való ragaszkodásról. Marini egyenesen túlhaladottnak – sőt bizonyos esetekben ideológiai jellegűnek – minősíti a „zsinat előtti” és „zsinat utáni” fogalmak szembeállítását, különösen ha azokkal valamiféle törést akarnak érzékeltetni. A fejlődés a folytonosságon belül valósul meg, amit az is tanúsít, hogy XVI. Benedek új, avagy „modern” miseruhákat is hord, különösen apostoli útjai során (amikért a helyi szervezők a felelősek, a Pápai Szertartásmesteri Hivatallal egyeztetve).

Guido Marinit 2007 októberében nevezte ki a Szentatya a Pápai Szertartásmesteri Hivatal élére, azaz gyakorlatilag a pápai liturgiák „rendezőjévé”, miután leváltotta a pozíciót 1987 óta betöltő névrokonát, Piero Marini érseket, akinek a neve összeforrott II. János Páléval.

(Magyar Kurír, 2010. január 13.)

„Az Egyház minden embert azért szeret, ami és nem azért, amit birtokol” – mutatott rá 2010. február 15-én a római karitás központban tartott beszédében a Szentatya.

Isten mindenkit olyannak teremtett, amilyen, ezért azt kell szeretnünk, akkor is, ha elesett (öreg, fogyatékos stb.) az illető. Természetes, hogy örülünk vele a birtokolt, tanult dolgok felett, de ne ez legyen szeretetünk alapja. Ezt különösen nehéz megtennünk azokkal, akikkel rendszeresen, akár naponta találkozunk és ezért súrlódások adódnak. A nagybőjti időszakban talán érdemes ezen is elgondolkoznunk!

J.G.

Mária- kegyhelyek

Fertőszentmiklós

Fertőszentmiklós a Kisalföld peremén, a Fertő-tótól délre fekvő község, Győr-Sopron megyéhez és a Győri püspökséghez tartozik. Két helységből, Szentmiklósból és Szerdahelyből olvadt össze. Története a XV. századba nyúlik vissza. Az 1460-as években vásárolta meg Bezerédy Vörös Gergely a Nádasdy családtól a szerdahelyi birtokot, és ott egy oszlopra fölállíttatta a Fájdalmas Szűzanya szobrát. A XVII. században egy alkalommal iszonyú vihar söpört végig a vidéken, épületek dőltek romba, de a szobor sértetlen maradt. Ez az esemény hívta föl rá a figyelmet, és ettől kezdve mind nagyobb tisztelet övezte a Fájdalmas Szűzanya szobrát. Több imameghallgatás is volt, betegek gyógyultak meg, és a hely – a szerdahelyi kegysszobor – rövidesen a Fertő-vidék kedvelt zarándokhelyévé vált.

A búcsújáró hívek adományából 1903-ban épült fel a mai kerek kápolna.

A kegyhely tisztelete különösen a második világháború után erősödött meg, amikor a háború okozta sebek gyógyítását a Fájdalmas Szűzanyától várták. 1974-ben a kápolna mögött tágas miséző teraszt építettek, a környező erdőt a zarándoktömeg befogadására alkalmas ligetté, díszparkká alakították.

A kegykápolna ötszáz éves jubileumát 1980-ban ünnepelték. Erre az alkalomra közel tizenötezer ember gyűlt össze, sokan jöttek Ausztiából és Szlovákiából is. A szentmisét mondó Pataky Kornál győri megyéspüspök ekkor áldotta meg a kívül-belül megújított kápolnát, a díszparkot és a jubileumra készített műmárvány domborművű keresztutat. A keresztút Borsa Antal szobrászművész tervei szerint készült a hívek adományából. A művész az egyes stációkat nem aprólékos részletezéssel, hanem egy-egy arcot emberközelbe hozva, mintegy a szemlélővel – az embert az Emberrel – szembesítve jelenítette meg.

A kegykápolna búcsúja a Fájdalmas Szűzanya ünnepén, szeptember 15-én van.

K.D. (Barna Gábor és Ipolyvölgyi Németh J. Krizosztom alapján)

Mária Kora

A Máriás Papi Mozgalom életéből

Don Stefano Gobbi levele a Máriás Papi Mozgalom országos és körzeti felelőseihez

(Milánó, 2010. január 1, Szűz Mária istenanyasága ünnepén)

Kedveseim!

Ennek az új, különleges esztendőnek kezdetén testvéri szeretettemmel álllok mellettetek, és azért imádkozom, hogy hálaadó lelkiülettel és örömmel élhessük meg ezt az évet.

Örömünk oka, hogy a Szentatya, XVI. Benedek pápa a jelen évet a **papság évének** hirdette meg. Ezért **ez a mi évünk**, az az év, amelyben a Máriás Papi Mozgalom is új és jelentős szerepet kap az Egyház életében, hiszen **a papok belső megújulásáért** tesz. Ez adja meg az értelmét annak, hogy a pápa ezt az évet meghirdette. „Úgy gondoltam, meghirdetem hivatalosan a **papság évét** Vianney Szent János születésének 150. évfordulóján, aki a világ valamennyi plébánosának védőszentje. Ez az év arra hivatott, hogy előmozdítsa minden pap **belső megújulását**” (XVI. Benedek pápa levele a papokhoz).

Ez az oka annak is, amiért a Szűzanya azt kéri a papoktól, hogy ajánlják fel magukat az ő Szeplőtelen Szívének.

Mária Szeplőtelen Szíve minden pap számára a belső átalakulás és a papi életszentség helye.

„Nagy szeretettel adjatok nekem mindent, és én mindent átalakítok Szeplőtelen Szívem tiszta szeretetének izzó kemencéjében. Magam alakítalak át benneteket Fiam, Jézus teljes hasonlatosságára. Jézust szeretném ismét életre kelteni a nekem szentelt papokban” (A Szűzanya 1974. június 8-án).

2009-ben a következő országokban vehettem részt cönákulumon: Amerikai Egyesült Államok, Brazília, Bolívia, Peru, Paraguay, Uruguay, Argentína, Chile, Olaszország, Szlovénia és Dél-Korea.

Három földrészt jártam be: Amerikát, Európát és Ázsiát. 65 várost látogattam meg 37 repülőút által, és 95 cönákulumot vezettem, melyen 2 bíboros, 56 püspök, 1.350 pap és 400.000 hívő vett részt.

A lelkigyakorlaton, mely Collevalenzában került megrendezésre, egy folytonos cönákulum formájában, **egy bíboros, 20 érsek és püspök és 330 pap vett részt az öt kontinensről.**

Az Úr akaratára és Mária Szeplőtelen Szívének szándékára bízom mindazon cönákulumok programjának megvalósítását, amelyeket erre az évre terveztem.

A pap, XVI. Benedek pápának a papokhoz írt levelében és „A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz” című könyv üzeneteiben

a) A pap a szeretet szolgálattevője

„**A papság Jézus Szívének szeretete** – szokta mondani Az Arsi Plébános. Ez a mélyen megrendítő kifejezés gyengéden, de határozottan nevezi meg azt a hatalmas ajándékot, melyet a papok jelentenek, nemcsak az Egyháznak, hanem az egész emberiségnek. Azokra a papokra gondolok, akik a keresztyény híveknek és az egész világnak alázattal és mindennapi készséggel ajánlják fel Krisztus igéit és gesztusait, igyekezve hasonulni hozzá gondolatban, akaratban, érzelmekben és egész létükben” (XVI. Benedek pápa levele a papokhoz).

A pap mindenki számára **Jézus szeretetének ajándéka.**

„Jézus az Irgalmas Szeretet, mert minden embert isteni szeretete égő ke-mencéjébe akar vinni. Engedjétek, hogy magával ragadjon titeket! Ne álljatok ellen hívásainak! Járjatok velem az Ő isteni szeretete útján! Szeretett fiaim, ismerjétek meg ti is Jézus szeretetének boldog élményét!” (A Szűzanya 1997. október 1-én).

b) A pap a fájdalom szolgálattevője

„A Szent Arsi Plébános által használt kifejezés azonban Krisztus Szívének átszúrását is jelzi és utal az azt körülfonó töviskoronára is. Következésképpen arra a számtalan, **szenvedésekkel** teli helyzetre irányul gondolatunk, amelyekben számos papnak része van, egyfelől azért, mert részesei a fájdalom sokféleképpen megmutatkozó, emberi megtapasztalásának, másfelől pedig azért, mert szolgálattevéük alanyai részéről szenvednek meg nem értést. Hogyan ne emlékeznénk arra a sok papra, akiket méltóságukban megsértettek, küldetésük teljesítésében megakadályoztak, s nemegyszer a vértanúság legmagasabb fokáig üldöztek?” (XVI. Benedek pápa levele a papokhoz).

A pap, aki arra nyer hivatást Máriától, hogy kicsinnyé és alázatos szívűvé váljon, arra is egyre inkább hivatott, hogy szenvedjen. A szenvedés értékes, ezért békével és bizalommal kell fogadnia mindannyiunknak.

„A szenvedés által váltok a megfeszített Jézushoz hasonlóvá, és ez a belső keresztre feszítés papi éleetek minden pillanatában és minden napján végbemegy... Mindenekelőtt papi szenvedésetek az, ami a lelkekre hat, hogy általatok elnyerjék a lelkek a kegyelmi életet és az üdvösséget” (A Szűzanya 1983. március 5-én).

c) A pap az isteni irgalmasság szolgálattevője

„A bűnbánók egyre növekvő száma Vianney Szent Jánost a gyóntatószékhez kötötte napi 16 órán át. A Szent Arsi Plébános azt mondta: 'Nem a bűnös az, aki visszatér Istenhez, hogy bocsánatát kérje, hanem maga Isten az, aki a bűnös után szalad, hogy az visszatérjen hozzá'. A papoknak sohasem szabad elkeseredniük, ha üresen látják gyóntatószékeiket, s arra sem szabad vetemedniük, hogy a híveknek azt a hozzáállását konstatálják, mellyel lebecsmérlik ezt a szentséget. Nekünk, papoknak mindannyiunknak éreznünk kellene, hogyan vonatkoznak személyesen ránk azok a szavak, melyeket ő maga adott Krisztus szájába: 'Meg fogom bízni szolgálattevőimet, hogy hirdessék a bűnösöknek: mindig készen állok fogadásukra, s hogy irgalmam végtelen!'. Aki Vianney Szent János gyóntatószékét felkereste azáltal a bensőséges, mély érzés által vezetve, hogy szüksége van Isten megbocsátására, az Arsi Plébánosban bátorításra talált, hogy vesse bele magát **az isteni irgalmasság folyamába**, mely sodrásával minden magával ragad. S ha valakit saját gyengeségeinek és állhatatlanságának gondolata szomorított el, félelmekkel telve, hogy újra el fog bukni, annak a Szent Plébános fölfedte Isten titkát egy megragadó szépségű kifejezéssel: 'A jó Isten mindent tud. Mielőtt még gyónáshoz járultok, már tudja, hogy fogtok még vétkezni és mégis megbocsát. Milyen nagy a mi Istenünk szeretete, mely még a jövőről is szándékosan megfeledkezik, s mégis megbocsát!'. A Szent Arsi Plébánostól mi, papok megtanulhatjuk, hogyan legyünk kimeríthetetlen bizalommal a Bűnbocsánat szentsége iránt, mely arra ösztönöz, hogy helyezzük azt vissza lelkipásztori gondjaink középpontjába” (XVI. Benedek pápa levele a papokhoz).

„Küzdjete a bűn, mint a legnagyobb rossz ellen, legyetek készségesek a kiengesztelődés Szentségében, melyet ma annyira elhanyagolnak, ajánlókozzátok az Isten kegyelmét a rossz által elhomályosított lelkeknek” (A Szűzanya 1995. március 22-én).

d) A pap az Eucharisztia szolgálattevője

„Vianney Szent János példájából a hívek imádkozni tanultak és szívesen időztek a tabernákulum előtt, hogy rövid időre meglátogassák Jézust az

Eucharishtiában. Az Arsi Plébános így magyarázott nekik: 'Tudjuk, hogy Jézus ott van a szent tabernákulumban: nyissuk ki neki szívünket, örvendjünk az ő szent jelenlétének. Ez a leghathatósabb imádság!' S arra buzdított: 'Gyertek áldozni, testvéreim, gyertek Jézushoz. Gyertek, hogy vele éljete, hogy tudjatok vele élni. Igaz, hogy nem vagytok rá méltóak, de szükségetek van rá'. A híveknek Krisztus eucharisztikus jelenlétére és az áldozásra való nevelése különleges hatást fejtett ki, amikor a hívek a Szent Plébánost szentmiseáldozatot bemutatni látták. Aki ott segédkezett, elmondhatja, hogy nem lehet találni még egy olyan embert, akin jobban kifejeződött volna az imádás lelkiülete. **Szeretettel szemlélte az Oltáriszentséget.** Meg volt győződve arról, hogy a pap életének lendülete a szentmisétől függ". (XVI. Benedek pápa levele a papokhoz).

„Járuljatok a tabernákulum elé, hogy Jézussal egyszerű és mindennapi életkapcsolatot alakítsatok ki... Mondjátok el Jézusnak, hogy szeretitek őt, ismételjétek gyakran...: 'Jézus, Te vagy szerelmünk, Jézus, Te vagy egyetlen barátunk, Jézus, nagyon szeretünk, rajongva szeretünk Téged!'... Egész papi imátoznak eucharisztikus imádsággá kell válnia. Kérem, hogy tartsanak ismét mindenhol szentségimádási órákat a legszentebb Oltáriszentségben kitett Jézus előtt. Azt kívánom, hogy növekedjék a szeretet hódolata az Oltáriszentség iránt, és ez nyilvánuljon meg jámborságotok látható, de mégis oly kifejező jeleivel. Vegyétek körül az eucharisztikus Jézust virággal és fényvel, halmozzátok el gyengéd figyelemmel, közeledjete hozzá a térdhajtás és az imádás mély tiszteletadásával. Ha tudátok, mennyire szeret benneteket az eucharisztikus Jézus, mily örömmel és vigasztalással tölti el Őt szeretetetek egyetlen kis jele is! Jézus annyi szentségtörést megbocsát, és elfelejti a végtelen sok hálátlanságot egyetlen csepp tiszta papi szeretet ellenében, ami eucharisztikus Szíve kelyhébe hull" (A Szűzanya 1987. augusztus 21-én).

e) A pap a remény prófétája

A mai időkben különleges feladata a papnak, hogy megjelenítse mindenki számára Krisztus húsvéti misztériumának teljes jelentőségét, amelyet minden szentmisében megvallunk: „halálot hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, **amíg el nem jössz**”, és amelyet a pap a szentáldozást megelőző imádságban is mond: „míg reménykedve várjuk az örök boldogságot, **és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljöttét**”.

A hit a szeretetben virágzik, és a reményben érlelődik, azaz Jézus dicsőségben való visszatérésének biztos várásában, amely végül halála és feltámadása titkának teljességét adja.

Várnunk kell őt örömmel, és imádságban, amelynek állandósulnia kell e végső időkben: „**Jöjj el, Urunk, Jézus**”. Mindenki szívét-lelkét fel kell készítenünk Jézus fogadására, amikor majd dicsőségben visszatér, hogy a világba hozza Országát: a szentség, a szeretet, az igazságosság és a béke országát, mely mindent meg fog újítani.

Ezért a pap ma arra hivatott, hogy **meghirdesse az Egyház számára az új tavasz** közeledtét.

„Ebben a nekünk szentelt évben szívesen fordulok a papokhoz azzal a különleges felhívással, hogy legyenek képesek befogadni azt az **új tavaszt**, amelyet napjainkban a Szentlélek fakaszt az Egyházban, nem utolsósorban a mozgalmak és az új közösségek által. 'A Szentlélek ajándékai sokfélék... Ő ott fúj, ahol akar. Váratlanul teszi, váratlan helyzetekben és formákban, olyanokban, melyekről korábban elképzelésünk sem volt'” (XVI. Benedek pápa levele a papokhoz).

Érdekes megfigyelni, hogy a pápa ugyanazt a „**tavasz**” kifejezést használja, mely a mi könyvünk utolsó üzenetében is található.

„Elérkezett a pillanat, hogy kilépjetek rejtettségekből s elmenvén bevilágítsátok a Földet! Mutatkozzatok meg mindenkinek, mint az én fiaim, mert mindig veletek vagyok. A hit legyen a ti világosságotok, hogy fényt adjon nektek a sötétség e napjaiban, és egyedül a Fiam, Jézus tisztelete s dicsősége iráni buzgóság emésszen benneteket! Küzdjétek, világosság fiaim, mert immár elérkezett az én küzdelmem órája! A legkeményebb téiben ti vagytok az én Szeplőtelen Szívemből fakadó rügyek, amelyeket az Egyház ágaira helyezek, és hírül adom, hogy hamarosan bekövetkezik **annak leg-szebb tavasza**” (A Szűzanya 1997. december 31-én).

Jelen körlevelemet ugyanazokkal a szavakkal szeretném befejezni, melyekkel XVI. Benedek pápa is zárja a Papokhoz írt levelét:

„A Szentséges Szűzanyának ajánlom a papság ezen évét, kérve őt, hogy szítsa fel minden pap lelkében a teljes önátadás eszméjének lendületét, mely a Szent Arsi Plébános gondolatait és tevékenységét is ösztönözte... A világban található rossz ellenére mindig időszerűen hangzanak Jézus szavai, melyeket a cönákulmon mondott apostolainak: 'Üldözni fognak benneteket, de ne féljétek: én legyőztem a világot' (Jn 16,33)'. Kedves Papok, Krisztus számít rátok. A Szent Arsi Plébános példájára engedjétek, hogy Jézus átvegye uralmát szívetek felett, és akkor ebben a mai világban ti is a remény, a kiengesztelő-dés és a béke hírnökei lesztek” (XVI. Benedek pápa levele a papokhoz).

Rátok, a Mozgalom Felelőseire azt a feladatot bízom, hogy ismertessétek ezt a levelet azokkal, akik a Máriás Papi Mozgalomhoz tartoznak, hogy ők is **elolvassák, és alaposan átélmékedjék**, miközben szeretetteljes üdvözetemet küldöm mindenkinek, papi áldással.

Választ várok, melyben kérem tájékoztatásaitokat.

Mária Szeplőtelen Szívében,

*kis testvéretek, don Stefano Gobbi
(Gobbi atya újrólírási levele)*

A szentmise, mint meghívás vendégségbe

Ezzel a címmel jelent meg a Tengernek Csillaga Mária Kora rovatában tavaly a XIV/4. számban Gyulai Oszkár atya elmékedése a szentmiséről. Gyulai Oszkár atya szentmisével kapcsolatos gondolatai csak az olvasmányokig voltak elérhetőek számunkra. Most Kovács Zoltán atya – a Máriás Papi Mozgalom magyarországi vezetője – folytatja Oszkár atya gondolatait, mellyel végigvisz minket a szentmise további részein.

A Dicsőség utáni könyörgésnél ezzel fejezte be Oszkár atya: „Eddig ember szólt az Istenhez, most az Úr válaszol.” (A szerkesztő)

Az Úr válaszol is, mint egy jó atya, aki maga köré gyűjti gyermekeit és beszél hozzájuk, tanítja, inti, buzdítja őket sokféleképpen. Hiszen a Szentírás stílusa sem mindig ugyanolyan. Van, amikor példabeszéddel szól hozzánk az Úr, melynek értelmét elménkkel és szívünkkel bontogatjuk. Van, amikor határozott, éles szavakkal érezteti szavainak súlyát: itt nincs mellébeszélés, az isteni parancs kötelez! Van, amikor történetet mesél, s annak magvas gondolata által indít bennünket a jóra. Van, amikor mi is bele kell, hogy képzeljük magunkat egy-egy apostoli levél hallgatóinak körébe, hiszen ez nekünk is íródott! Van, amikor örök bölcsességre tanít. Van, amikor mulasztásaink és gyarlóságaink miatt keményen, de szeretettel korhol, vagy épp csak izzó paraszt helyez a fejünkre. Van, amikor nyíltan kitér a szívünknek kapuját, hogy rácsodálkozhatunk az isteni szeretet mérhetetlen gazdagságára. Van, amikor bátorítja csüggedt lelkünket, s új lendületet olt elfásult tagjainkba. S van, amikor Lelkének sugallatával vigasztal és bátorít minket: emeljük fel tekintetünket és szívünket: a mi hazánk a mennyben van!

S következik az a pillanat, amely – ha szabad így mondani – az Igelitur-gia csúcspontja, melyet csak felszentelt szolgálattevő végezhet: az Öröm-

hír felolvasása. Krisztus, a mi örök Főpapunk áll előttünk életének mélységes misztériumával: együttérző, egyszerű ember, egy közülünk, s a végtelen bölcs és emberszerető Isten örök Fia – ez Ő, Jézus Krisztus egy személyben, a valóságos Isten és valóságos ember! Már személye is sugározza ránk az öröm híret: az Atyaisten mindent jónak alkotott, s hogy ne küszködjünk céltalanul és erőtlenül a bűneink és esendőségünk tengerében, ő lehajolt hozzánk és Megváltót küldött. Jézus tekintetéből sugárzik ránk Isten végtelen szeretete. Beléptünk tehát a lakomára, s a Házigazda az ő szeretett, megszületett Fiát is bemutatja nekünk: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik. Őt hallgassátok!”. S hallgatjuk is. Szívünkbe vessük ígéit, melyek minden félelmünket elveszik: nincs többé céltalanság, nincs többé értelmetlen szenvedés, nincs többé magány és elhagyatottság a bűnök között, mert itt az Üdvözítő, aki megváltott minket. Szabad utunk van az Atyához!

Szeretetlakomára kaptunk meghívást. S már magunkhoz is vettük lelkünk első táplálékát, az el nem múló ígét, az örök életet adó tanítást. Titokzatos ígék ezek. Mély értelműek, tehát nemegyszer magyarázatra szorulnak. Ezért irányítjuk most figyelmünket az Egyház megbízottjára, a papra, aki a Fiúnak valami nagyon titokzatos módon testvére, hiszen a szentelésben megkapott tőle minden kegyelmet, ami a szolgálat végzéséhez szükséges és misztikus módon „egygyé vált” vele: bármilyen visszataszító, ellenszenves vagy bűnös is az a pap, aki a szentmisét mondja, ő Krisztus személyében tevékenykedik az oltárnál és a Megváltó nevében szól hozzánk a homíliában.

Vasárnap, az Úr napján és a legjelesebb ünnepeken megerősítjük magunkban hovatartozásunkat. Az Atya házába jöttünk, a Fiút is hallgattunk, a Szentlélek világossága is eltöltött, miközben az Anyaszentegyház pásztorja kifejtette az Írásokat: megvalljuk tehát igaz szívvel, hogy miben is hiszünk. Igen hiszünk benne, az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben. Igen, hiszem az Anyaszentegyházat, s azt, hogy az részben megdicsőült, részben tisztuló és részben zarándok. Az őskeresztények önazonosságát az is táplálta, hogy gyakran megvallották hitüket. Tegyük mi is így, ne „daráljuk” a Hiszekegyet, hanem mondjuk igaz meggyőződéssel, teljes átérzéssel, szível és ésszel, hiszen minden szavának roppant súlya van!

Ezt követően ismét miénk a szó. Sok kérés, hála, bánat és dicsőítés van, ami szívünk mélyén szunnyad. Ezeknek adunk hangot a hívek könyörgésében. Azonosuljunk hívő lélekkel a felolvasóval, hiszen ez a mi imánk! Ez a közös imádság vezet át minket az Ige asztalától a terített asztalhoz, az oltárhoz.

„Áldott vagy Urunk, mindenség Istene...” – mondja mindannyiunk nevében a pap, amikor hálát a kenyérért és a borért, mint Isten ajándékaiért. A jó

házigazda előbb megmutatja nekünk termésének bőségét és mi, mielőtt részesülnénk belőle, rácsodálkozunk és hálás szívvel tekintünk rá: valóban a legjobbat készítette vendégeinek. Az Atya is a legkiválóbbat készíti: az örök élet táplálékát! A kenyér sok apró lisztszemcséből állt össze, melyet a víz átjárt és a tűz megsütött. Minket is, noha sokan vagyunk, így járt át a Szentlélek, így lettünk, így „álltunk össze” egy testté, Egyházzá a keresztség által. Amint a szőlőből kiperéselt cseppek is összeállnak, összevegyülnek, s az erjedés során borrá nemesednek, úgy nemesített minket is egy családdá, Egyházzá mindent átható és megújító erejével a Szentlélek. Mi is ilyen egységben lépünk oda az oltárhoz, s kérjük, hogy alakítsa át a mi egész életünket is a Szentlélek. Gondolatban a paténára és a kehelybe helyezzük szívünket, annak minden gondolatával és érzésével. Ez vagyok, Uram, ezt hoztam neked, ezt tudom adni. S ha még igencsak nem méltó ez az ajándék, s lehetőségem van megtisztulni, hát még mindig nem késő: azonnal leteszem a bűneimet a gyóntatószékben, hogy tiszta szívet ajándékozhassek neked, Istenem!

Hálát adtunk az ajándékokért, s a felajánló könyörgéssel fogalmazzuk meg a nagy kérést: tegyél minket, Istenünk, előtted kedves áldozattá! Alakíts át Szentleked erejével, ahogyan ezeket az adományokat is pár perc múlva!

„Emeljük fel szívünket!” – szólít fel bennünket a pap az átváltoztatás jeles pillanatai előtt. S még mielőtt az ég a földre jönne, hogy kiáraszsa megszentelő erejét és magához emeljen bennünket, mi magunk teszünk egy lépést a Mennyei Atya felé: hozzá emeljük szívünket, vagyis egész emberi valónkat. A prefációt mondja vagy éneklő a pap: ez a nyitánya annak, hogy Jézus megjelenik köztünk az oltáron. Sokszor talán a pap gépiesen is mondja, és nemegyszer talán mi magunk is elsiklunk a szavai felett, de érdemes rá odafigyelni, mert a prefáció szavai valóban segítenek szívünket az Úrhoz emelni. Különösen a vége a legmegdöbbentőbb, hiszen – kisebb-nagyobb különbséggel – a legtöbbjük megfogalmazza, hogy az angyalok kórusához társulunk és az üdvözült lelkek seregével együtt énekeljük meg Isten dicsőségét és szentségét. A mi templomunkban, kápolnáinkban, a mi szentmisénkben nem vagyunk ám kevesen! Még ha csak tíz alatti is a létszám, gondoljunk bele: dicsőítésünkbe és hálaadásunkba bekapcsolódik a Szentek egész közössége, melyben nemcsak az Anyaszentegyházunk által boldogként és szentként tisztelt lelkek vannak, hanem valamennyi testvérünk, aki már elnyerte az üdvösséget. Félelmetesen nagy segítőtáborunk van „odafönt”! Mi ott, néhányan csak „képviseljük” a zarándok Egyház tagjait, de ők és az Isten által teremtett, vele egységben élő szellemvilág, az angyalok is ott vannak! Döbbenetes belegondolni: micsoda kegyelmi „vérkeringés”, micsoda áldás, amit ők is

elősegítenek életünkben testvéri közbenjárásuk által! Ők már tudják, amit mi még csak hiszünk. De a hitünk nem csal meg, mert tudjuk, kinek hittünk!

Kovács Zoltán
(folytatjuk a következő lapszámban – a szerkesztő)

Postaládánkból

Mennyire kell komolyan venni a Balázssáldást? Hiszen a papunk úgy tűnik babonának tartja azt. Mit jelent ma nekünk például a Balázssáldás? Kérdezte: V.K. Budapest

A Balázs-áldásról és általában a szentelményekről röviden a következőt tudnám írni:

Mindenekelőtt helyesen kell látnunk a szentelmények szerepét. A szentelmények nem szentségek, melyek jelei és eszközei is lehetnek az isteni kegyelem közvetítésének, de nem is pusztán szokások vagy mágikus cselekmények. A szentelmények csupán jelei Isten jelenlétének és szeretetének, mert érzékelhetővé teszik, segítenek emberi valónkban jobban megérteni Isten kegyelmét. A Balázs-áldásnak sem szabad tehát mágikus hatalmat tulajdonítanunk, sem pedig olyan változást várnunk, mint egy szentség erejétől. Míg ez utóbbi konkrét változást hoz létre (a kenyérből és borból Krisztus teste és vére lesz, a bűnbánó hívő lelke megtisztul, stb.), addig a Balázs-áldást a kérő ima egy formájaként tekintjük: szabadítson és óvjon meg minket Isten minden bajtól. Mivel a múltban az Egyház Szent Balázs vértanú püspök közbenjárását kifejezetten a torokbajok (pl. torokgyík) ellen vagy azok megelőzésére kérte, jöllehet a hagyomány folytatása és érezhetősége miatt ez a kérés benne maradt az imában, most már azonban minden más bajtól is védelmet kérünk. A szentelményhez járulóknak tehát nem azt kell érezniük, hogy „be lettek biztosítva” minden baj ellen, hanem olyan lelkiülettel kell venniük, mint amikor maguk is saját imáikban kérik a bajoktól való szabadulást vagy megmenekülést. A kérő imádság formája ez is, mely annyiban különbözik a magánimában megfogalmazott kéréstől, hogy ünnepélyes, közösségi jellegű, az Egyház által elfogadott és gazdag jelentéssel rendelkező jelképekkel is találkozunk közben (két égő gyertya), és a kérő ima az Egyház felszentelt szolgája által áldó imádsággal is gazdagodik.

K. Z.

A r ó z s a f ü z é r

Mária iskoljában

Bevezetés

1. A Boldogságos Szűz rózsafüzére, mely a második évezredben a Szentlélek indítására fokozatosan alakult ki, olyan imádság, melyet sok szent szeretett, és a Tanítóhivatal buzdít imádkozására. A maga egyszerűségében és mélységében most, az épp megkezdődött harmadik évezredben is nagyon jelentős imaforma, s az a rendeltetése, hogy az életszentség gyümölcseit teremje. Nagyon jól beleillik annak a kereszténységnek a lelki útjába, mely 2000 év múltán sem veszített semmit a kezdeti frissességéből, s érzi Isten Szentlelkének „*evez a mélyre*” késztetését, hogy újra elmondja, sőt elkialtssa a világnak, hogy Krisztus, az Úr és Üdvözítő, „az út, az igazság és az élet” (*Jn 14,6*), „az emberi történelem célja, az a végpont, melyre a történelem és a civilizáció vágyai irányulnak”.

A rózsafüzér ugyanis – jóllehet jellegzetesen máriás imádság – lényegét tekintve krisztologikus. Alkotóelemeinek egyszerűségében sűrítve tartalmazza *az egész evangéliumi üzenet mélységét*, melynek mintegy rövid összefoglalása. Benne visszhangzik Mária imádsága, az ő örök *Magnifikátja*, a megváltó megtestesülés művéért, mely az ő szűz méhében kezdődött el. A rózsafüzérral a keresztény nép *beiratkozik Mária iskolájába*, hogy bevezessék Krisztus arca szépségének szemlélésébe és az ő szeretete mélységének megtapasztalásába. A rózsafüzér által a hívő kegyelmek bőségét nyeri el, mintegy magának a Megváltó Anyjának kezéből.

A római pápák és a rózsafüzér

2. Sok elődöm nagy jelentőséget tulajdonított ennek az imádságnak. Eből a szempontból külön említést érdemel XIII. Leó, aki 1883. szeptember 1-én tette közzé *Supremi apostolatus officio* kezdetű enciklikáját. E fontos dokumentum kezdete volt számos egyéb, a rózsafüzérről vonatkozó megnyilatkozásnak, és úgy mutatta be, mint hatékony spirituális segítséget a társadalom bajaira. A legutóbbi pápák közül, akikre mind jellemző volt a rózsafüzér szorgalmazása, szeretném megemlíteni a zsinati időszak-

ból Boldog XXIII. Jánost, s főként VI. Pált, aki a *Marialis cultus* kezdetű apostoli buzdításában – a II. Vatikáni Egyetemes Zsinat indításaival összhangban – hangsúlyozta a rózsafüzér evangéliumi jellegét és krisztológiai irányultságát.

Végül én magam nem mulasztottam el egyetlen alkalmat sem, hogy a rózsafüzér gyakori imádkozására buzdítsak. Ifjú éveimtől kezdve fontos helye volt ennek az imádságnak lelki életemben. Ennek emléke nagyon erősen föléledt bennem legutóbbi lengyelországi utamon, főként a Kálvária kegyhely meglátogatásakor. A rózsafüzér elkísért engem örömben és próbatétekben egyaránt. Sok-sok gondomat bíztram rá, és mindig bátorítást találtam benne. Huszonnégy évvel ezelőtt, 1978. október 29-én, éppen két héttel a Péter székébe történt megválasztásom után, szinte föltárva a lelke-
met, így fejeztem ki magamat: „A rózsafüzér nagyon kedves imádságom. Csodálatos imádság! Csodálatos az egyszerűsége és a mélysége... Elmondható, hogy a rózsafüzér imádság-kommentár a II. Vatikáni Zsinat Lumen Gentium konstitúciójának utolsó fejezetéhez. Ahhoz a fejezethez, mely Isten Anyjának csodálatos jelenlétéről szól Krisztus és az Egyház misztériumában. Ugyanis az Üdvözlégy Mária szavainak mondása közben elvonnak lelki szemünk előtt Jézus Krisztus életének fő eseményei. Ezen események az örvendetes, fájdalmas és dicsőséges titkok összességét adják, s eleven közösségbe kapcsolnak Jézussal – mondhatnánk – az Ő Anyjának szívén keresztül. Ugyanakkor szívünk belefoglalhatja a rózsafüzér e tizedeibe mindazt, ami egy személy, a család, a nemzet, az Egyház és az emberiség életét alkotja. Az egyéni gondokat, a felebarát, s különösen a hozzánk, a szívünkhöz közelebb állók gondjait. Így a rózsafüzér egyszerű imádsága adja az emberi élet ritmusát.”

Kedves testvéreim, e szavakkal *pápaságom első évét* a rózsafüzér napi ritmusában indítottam el. Ma, *amikor Péter utódként a szolgálat 25. évét kezdem*, ugyanezt szeretném tenni. Mennyi kegyelmet kaptam ezekben az években a Szent Szűztől a rózsafüzér által: *Magasztalja az én lelkem az Urat!* Hálámat az Úrnak az Ő szentséges Anyjának szavaival szeretném kifejezni, kinek oltalma alá helyeztem péteri szolgálatomat: *Totus tuus!*

(Részlet II. János Pál pápa Rosarium Virginis Mariae apostoli leveléből, 2002.)